

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiering Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur 14de jaargang nummer 7 - 24 februari 1997

DE VUB CAPITULEERT (of collaboreert?)

In een vorige Moeial kon u reeds nota nemen van de ontwerp tekst van een rectorale werkgroep om het inschrijvingsgeld aan de VUB gelijk te schakelen met dat van de andere universiteiten in het Vlaamse landschap. De verhoging van het inschrijvingsgeld wordt door de rectorale werkgroep voorgesteld als zijnde noodzakelijk wil de VUB nog een sociale politiek voeren. De titel die de ontwerp tekst meekreeg spreekt voor zich: "Memorie van toelichting: Inschrijvingsgelden in functie van een sociaal en studentvriendelijk beleid". In deze Moeial proberen we de sluiske, huichelachtige argumentatie van de rectorale werkgroep te ontfaelen en de ware beweegredenen achter de verhoging bloot te leggen.

Voorwaar geen eenvoudige opdracht. De rectorale werkgroep werd zowat een jaar geleden in quarantaine geplaatst om de verhoging van het inschrijvingsgeld (IG) voor te bereiden. Het resultaat is een lijvig dossier van zowat 150 bladzijden: een bundeling van studies en verslagen van vergaderingen (het dossier is beschikbaar op het secretariaat van de Sociale Sector Studenten). Deze immense voorbereiding lag in de lijn van de verwachtingen. In een recent verleden lag de bewuste politiek van de VUB, om een lager IG te hanteren dan aan de andere universiteiten, menig lid van de universitaire gemeenschap nauw aan het hart. Vanaf er zelfs maar sprake was van het afstappen van deze politiek stonden de studentenvertegenwoordigers -maar ook leden uit de bestuursorganen van deze universiteit- op de barricaden. De rectorale werkgroep moest dus vroeg opstaan om de verhoging

van het IG te verantwoorden. Hun strategie was driedelig. Ten eerste, moest de studentenvertegenwoordiging monddood gemaakt worden. Onder het motto 'if you can't beat them, join them' werd de studentenvertegenwoordiging binnen gehaald om de verhoging van het IG uit te werken. Ten tweede, het lagere IG aan de VUB kaderde steeds in de algemene sociale onderwijspolitiek van de VUB. Een voorstel tot verhoging van het IG moet dus -bij wijze van legitimatie- starten met de gevoerde sociale onderwijspolitiek van de VUB in vraag te stellen om vervolgens de verhoging van het IG als pasklaar antwoord te bieden op de identificatie van de knelpunten. Ten derde, de wetenschap maakt nog altijd aanspraak op de absolute waarheid via haar zogezegde objectiviteit en onbevooroordeelde zoektocht naar de waarheid. Het voorstel moet dus eveneens

voldoende gestoffeerd zijn met enkele 'wetenschappelijke studies' die de verhoging van het IG ondersteunen. Hieronder wordt deze driedelige strategie uit de doeken gedaan om te eindigen met een principiële stellingname tegen de verhoging van het IG.

De studentenvertegenwoordiger verliest eens te meer het pleit van de beheerder-student

In het verleden steigerde iedere studentenvertegenwoordiger wanneer nog maar gedacht werd aan de verhoging van het IG, zo ook op de VUB. Op vergaderingen luidde het steevast dat hun achterban dit niet zou toelaten en dat het onderwijs in principe gratis zou moeten zijn. De rectorale werkgroep is niet van gisteren en schakelde een aantal studentenvertegenwoordigers in om het voorstel tot verhoging mee vorm te geven. Door deze

vervolg op p. 2

Editoriaal

'Een gevoel' van veiligheid

Wie vertrouwd is met de negentiende eeuwse fin de siècle weet waarom deze periode (in Engeland) ook het Victoriaans tijdperk genoemd wordt. Het was een tijd waarin urbanisatie, mechanisatie en andere nieuwlichters sommigen zeer onzeker maakten over de toekomst. De wereld zou verdorven worden, het einde was nabij. Er heerste nochtans een sfeer van vooruitgang en vele schrijvers en kunstenaars vonden de tijd rijp om enige taboes te doorbreken. De avant-garde op weg naar de moderne wereld. De reactie liet niet op zich wachten: de elites vonden dat hun goed bewaakte waarden in het gedrang kwamen, de nieuwlichters moesten bestraft worden. En zo gebeurde het. De moderne wereld zou echter tot zijn 'recht' komen in twee wereldoorlogen waarin gevochten werd om de waarden.

Ik weet dat het een modeverschijnsel is om het einde van de twintigste eeuw te vergelijken met dat van de vorige, bepaalde overeenkomsten zijn echter nogal frappant. De postmoderne tijd is immers een tijd waarin alle zekerheden verdwijnen, ons wereldbeeld wordt incoherent. Mensen meten zich een nieuwe levensstijl aan omdat ze beseffen dat die éne vast steek er niet meer zal zijn. Ze laten zich - in het beste geval - stuwten door hun interesses, van site tot site op het internet, of van persoon tot persoon in verschillende netwerken. Anderen vallen volledig terug op zichzelf, op hun allereigenste manier gebruik makend van de grote diversiteit van mogelijkheden om bepaalde problemen op te lossen en het leven voor zichzelf boeiend te houden. Er zijn er ook die niet mee kunnen, zij voelen zich bedreigd in hun bestaan, want de vaste waarden die hen ondersteunden gaan onderuit. Veranderlijkheid is voor hen een vreemd gegeven.

De vraag is wat een overheid, of de politiek, in deze tijd nog kan doen. Het versplinteren van de wereldbeelden trekt zich immers ook door naar de economische realiteit. De politici hebben hun greep op die realiteit helemaal verloren. Of toch niet. Er is natuurlijk de fabel van Europa die ons allen bezig houdt en die er op gericht is ons continent in te schakelen in de vrije wereldhandel. Hier kunnen onze politici er natuurlijk voor zorgen dat onze bedrijven een gunstige concurrentiepositie behouden, maar dan moeten zij offers maken in 'uw sociale zekerheid'. Zo zien we dan dat de politici op economisch vlak alleen de bedrijven van dienst kunnen zijn, de burgers kunnen zij niets meer geven: er vallen ontslagen omdat bepaalde bedrijven uit de running zijn op de geglobaliseerde markt, het werkloosheidsprobleem raakt niet opgelost, en er moet bespaard worden in het onderwijs (dat steeds minder kosteloos en vrij wordt) en de sociale zekerheid (over cultuur zullen we het niet hebben). Of kunnen zij de burgers toch nog wat geven?

We zien dat de politici de pil gaan verzilveren door 'nieuwe accenten te leggen'. Wat zij niet kunnen bieden op het vlak van positieve economische herverdeling zullen ze goed maken door de bewakers van onze waarden te worden in deze tijden van

postmoderne incoherentie. Zij zullen er voor zorgen dat we, arm of rijk, ons 'veilig' zullen voelen. Het is niet leuk om te zeggen - omdat één en ander wel degelijk dramatisch vormen aan naam - maar 'de zaak Dutroux' is in deze een geschenk uit de hemel voor de bewakers onzer waarden. De premier kan in alle rust zijn rally naar Europa vervolledigen en allerhande commissies zullen één en ander uit zoeken. De pijlen van de publicisten richten zich niet meer tot de vertegenwoordigers van het volk, maar op het 'in alle opzichten falende gerecht'. Dit falen heeft natuurlijk veel te maken met de 'veiligheid' die de politici bepaalde van hun beschermelingen kunnen geven, maar vooral met een schrijnend geldgebrek voor alle instellingen voor openbaar nut. De hypocrisie van de politici komt hier dan ook duidelijk naar boven drijven: ze leggen de nadruk op 'de waarden' maar kunnen met Europa in het achterhoofd) onmogelijk de voorwaarden creëren om die waarden af te dwingen. Ze kunnen slechts oproepen tot 'solidariteit' (zoals de Spaanse koning Juan Carlos bij zijn dankrede in de KUL n.a.v. zijn ere-doctoraat). Deze oproep richt zich natuurlijk tot de middenklasse, want de kapitaalcrachtigsten moeten er voor zorgen dat onze bedrijven concurrentieel blijven (en zij mogen in Luxemburg sparen). 'Iedereen' dus solidair met Europa, ook de armen. Ondertussen zullen de politici er voor zorgen dat we ons veilig voelen door overal camera's te plaatsen, 'illegale' buitenlanders terug te sturen, suggestieve of choquerende affichage uit het straatbeeld te weren en repressief op te treden tegen de 'onverantwoordelijke', weedrokkende en pillenslikkende jeugd.

We kunnen stellen dat de VUB-gemeenschap vandaag een verdicht beeld geeft van hoe het er aan toe gaat in onze maatschappij. De inschrijvingsgelden gaan omhoog zodat we op hetzelfde niveau zitten als de andere Vlaamse uniefs, waardoor Van den Bossche de sleutel in handen heeft om daarna nog eens een algemene verhoging door te voeren zodat het hoger onderwijs hoe langer hoe minder kosteloos wordt en de drempels verhoogd worden. Om uw veiligheid te garanderen zal er 'agressief groen' worden aangeplant, zal de rijkszwacht (en niet de student) vrije toegang hebben tot de campus en zullen camera's geïnstalleerd worden. En om er voor te zorgen dat de geesten niet te vrij de lucht in vliegen zullen we trachten de universiteit drugsvrij te houden en als het moet censureren we het internet.

Zo voelt u zich allen veilig en wel op onze 'Vrije' universiteit. U kan rustig studeren en op zoek gaan naar de zekerheden in het leven om na enig wetenschappelijk onderzoek er toe te komen dat er geen zekerheden bestaan. Of toch, 'het gevoel' van veiligheid. En maar hopen dat het toeval u geen streken lapt (of dat uw gevoelens u bedriegen).

Thierry Serrien

OM DE TUIN VAN ACADEMOS GELEID 1-2-3

De VUB wil haar inschrijvingsgeld verhogen. Hoe? Waarom? Op p. 2 een historiek over deze materie.

GERESORTEERD FLOK vs. VAN DEN BOSSCHE 4

Over wat er zoal te beleven valt op de Sociale Raad Studenten en de ontwikkelingen omtrent de kinesitherapie

INTERVIEW MET LEUTERWEELEDE VUB-CIRCUIT 5

Over oplossingen voor de werkloosheid en roddels, tenen en geruchten van op de VUB.

ETHISCHE SOCIALISME NA 1997 6-7

Een onderzoek voorgesteld van Erik Rossel naar Tobback, Vandenbroucke, De Batselier en Elchardus en hun negatie van de postmoderne conditie.

CUERUS & CULTOOR 8-9

Een voorstelling van het meta-absurdistische WACKO en de beste tunes voorgesteld in MUSIC MAESTRO.

DE BIZARRE WERELD 10

Een overzicht van de raarste gebeurtenissen in deze rare wereld; verder ook een nacht met Mr. Blue en een poëtische bijdrage.

Om de tuin van A c a d e m o s geleid

vervolg van p. 1

inschakeling worden de violen gelijkgesteld zodat uit geen enkel bestuursorgaan noch een valse noot klinkt. Bovendien kunnen de studentenvertegenwoordigers het voorstel nog altijd beter aan de student verkopen dan de academische overheid. Deze strategie werpt duidelijk haar vruchten af. In het Bureau van de Studentenvertegenwoordigers (BSV) zingen ze allemaal in koor: "Wij zijn bereid om over de verhoging van het inschrijvingsgeld te discussiëren (?) of voorwaarde dat de totale meerinkomsten zouden worden gebruikt voor maatregelen waar de studenten rechtstreeks (?) beter van worden". De rechtstreekste maatregel waar de studenten beter van worden is in mijn ogen nog altijd een verlaging van het inschrijvingsgeld en van discussie is er blijkbaar niet veel in huis gekomen gezien de algehele unanimité over de verhoging. Verder zingen ze eveneens in koor: "Met het (voorwaardelijke) (?) fiat van het BSV stemt (!) de studentengemeenschap (?) dus in (?) met een verhoging van het inschrijvingsgeld tot het bij decreet bepaalde maximum van 18000 frank". Ook De Krant, een publicatie aan de VUB die het principe van de neutraliteit hoog in het vaandel draagt, laat zich in deze materie niet onbetuigd: "Tenslotte nog dit: de bocht van 180° vanwege de studentenvertegenwoordigers tegenover de houding van hun voorgangers van twee jaren geleden, die toen hevige protesteerden tegen elke verhoging van het inschrijvingsgeld, is merkwaardig, maar terecht (?)". (leestekens in bovenstaande citaten werden weliswaar aangebracht door ondergetekende)

De tegenargumentatie op bovenstaande redenering volgt hieronder wanneer we de ontwerp tekst van de rectorale werkgroep onder de loep nemen. En over de werelden van verschil tussen studentenvertegenwoordigers en beheerder-studenten hebben we in De Moeial al genoeg geschreven. Evenmin hoeven we aan de hypocrisie van het etiket neutraliteit verdere woorden vuil te maken.

De ware wetenschap en het sociale

Zoals hierboven gezegd moet het voorstel tot verhoging van het IG -wil ze enige credibiliteit hebben- beginnen met het veroordelen van de gevoerde sociale onderwijspolitiek aan de VUB. Dit gebeurt aan de hand van een vaststelling: "Wetenschappelijk onderzoek naar de keuzemotieven van de studenten (...) toont aan dat het percentage studenten, behorend tot de lagere sociale groepen, aan onze instelling niet hoog kan genoemd worden." Deze vaststelling wordt door de heren en dames van de rectorale werkgroep aangevuld met een vast gegeven: "Daar de VUB zich profileert (!) als 'sociale' universiteit is de instelling aan zichzelf verplicht maatregelen te nemen om haar imago (!) van 'sociale' universiteit te bestendigen en te verstevigen." En zoals het ware wetenschappers betaamt poneren zij uit deze waarneming aangevuld met een vast gegeven en bikkeld hard besluit: "Omwillen van zijn grote financiële inspanningen die de universiteit zich getroost voor zijn sociaal beleid, moet een alternatieve financiering worden gezocht om nieuwe bijkomende, sociale en studentvriendelijke initiatieven te kunnen starten. De verhoging van de inschrijvingsgelden tot het decretale maximum zou een meeroportbrengst opleveren, die dan exclusief kan worden gebruikt voor dergelijke, sociaal gerichte tussenkomsten."

Zo we zijn rond. De logica van de rectorale werkgroep verloopt dus als volgt. De VUB telt weinig studenten van lagere sociale komaf. Het lager IG aan de VUB heeft dus niet de gewenste democratisering van het onderwijs met zich mee gebracht. We moeten dus het IG verhogen willen we bijkomende sociale initiatieven nemen.

De quarantaine van de leden van de rectorale werkgroep heeft hen blijkbaar het laatste greintje gezond boerenverstand ontnomen. In hun redenering wordt er geen enkel verband meer gelegd naar de maatschappelijke realiteit. Want daar gaat het uiteindelijk over. In de ontwerp tekst wordt met geen woord gerept over de opeenvolgende rationaliserings- en besparingsplannen in het onderwijs en elders. Uit de geschiedenis van het IG (zie elders in De Moeial) blijkt duidelijk dat de opwaartse druk op het IG in direct verband staat met de organisatie van de relatieve, en dikwijls absolute, verarming van de sociale sectoren met behulp van opeenvolgende besparingsronden. Het is duidelijk dat in de onderwijsvisie van de overheid geen plaats meer is voor sociale voorzieningen aan een universiteit. De overheid heeft geen boodschap meer -voor zover ze die ooit gehad heeft- aan de 'grote verhalen' zoals de democratisering van het onderwijs. Integendeel, concurrentiekracht, productiviteit en efficiëntie zijn de ordewoorden die nu in haar onderwijsvisie centraal staan. En het uitbouwen van sociale voorzieningen heeft nooit gerijmd op deze ordewoorden, tenzij misschien in de jaren '60.

Met het voorstel tot verhoging van het IG trapt de rectorale werkgroep toch in de val die de overheid sinds 1986 voor de universiteit spant. De bepaling van het IG werd toen aan de universiteiten overgelaten zodat zij konden kiezen of zij het verlies aan sociale inkomsten compenseerden met een verhoging van het IG. De uiteindelijke bedoeling is niets anders dan dat de student volledig opdraait voor de financieringskost van de sociale voorzieningen van de universiteit. Is de volgende stap dat de studiekost integraal door de student gedragen wordt zoals aan de Amerikaanse universiteiten het geval is, waar de student jaarlijks zo'n schamele 30000 tot 500000 Bef moet ophoesten voor zijn verblijf aan de universiteit? Sociaal?

De KUL liet het zich in 1986 geen twee keer zeggen en verhoogde het IG tot 13000 ondanks dat de KUL in 1978 bij monde van hun

toenmalige rector De Somer nog volop protesteerde: "Ik vind dit een afbraak van de sociale verworvenheden in België, waar het onderwijs toch altijd gratis is geweest. Ik denk dat er tendenzen zijn voor een nog grotere verhoging van het inschrijvingsgeld. Volgend jaar kan men 20.000 vragen en het jaar erna 30.000. Men kan zo blijven omhoog gaan." Deze "bocht" van de KUL is begrijpelijk. U moet namelijk weten dat de KUL een bijzonder voordeel heeft bij de geleidelijke verhoging van het inschrijvingsgeld. Zij is namelijk ouder, rijker en telt veel meer studenten (kassa! Kassa!). Schaalvoordelen, nietwaar. In een klimaat, waar de universiteiten concurrentieel tegen elkaar worden uitgespeeld en waar men op Europees vlak een hiërarchie van universiteiten wil implementeren met de "Centers of Excellence" aan de top, kan het verschil in inkomsten het beslissend, gewenst concurrentievoordeel opleveren. In feite graaft de VUB zijn eigen graf door nu te capituleren voor de enorme druk die op haar gevoerd wordt.

Sinds het decreet Coens in 1991 heeft de VIIR (VL-aamse Interuniversitaire Raad) in de praktijk de wettelijke bevoegdheid om het IG te bepalen. Welnu, sinds 1991 wordt de druk, vooral vanuit de KUL, op de VUB opgevoerd. Men durfde zelfs dreigen met het snijden in de onderzoeksinkomsten van de VUB met als droeged dat de VUB geld genoeg zou hebben, omdat ze haar IG

niet verhoogt. Ondertussen overschrijft het IG aan de hogescholen, door de besparingswoede van Vanden Bossche aldaar, ook al het IG van de VUB. De VUB heeft nu het laagste IG van gans België en Europa. En het is om die reden dat de VUB nu gedwongen wordt om de stijgende trend van het IG te volgen. Omwillen van haar 'sociaal imago' is de VUB het aan zichzelf verplicht om deze verhoging voor te stellen als zijnde sociaal noodzakelijk. Maar in werkelijkheid zwicht zij voor de overheidspolitiek die van de inschrijvingsgelden de enige financieringsbron van de sociale sector wil maken. In feite is de verhoging van het IG slechts de kroon op het werk in een trend die zich reeds eerder ingezet heeft aan de VUB. De politiek die van de sociale sector een zelfbedruipend bedrijf wil maken, is in een zelfde bedje ziek. Ook hier wil men niets anders dan de dalende inkomsten van de overheid verhalen op de student. Maar dat is een ander verhaal.

De sociale unief die 'niet hoeft te zijn'

De leden van de rectorale werkgroep zouden durven opwerpen dat hun voorstel toch sociaal is, aangezien de rijkere student betaalt voor de sociale voorzieningen van de armere student. In het licht van bovenstaande hoeft dergelijke lare en apekool in feite geen verdere commentaar. Maar toch een poging.

Eerst nog dit. De ondervertegenwoordiging van studenten van lagere sociale komaf aan de VUB bewijst helemaal niet dat het lager IG aan de VUB haar doel heeft voorbijgestreefd, zoals de rectorale denkgroep ons tracht wijs te maken. Integendeel, deze ondervertegenwoordiging -ook in andere universiteiten- is een rechtstreeks gevolg van de sociale selectie gedurende het doorlopen van het basisonderwijs en het secundair onderwijs. Onze kapitalistische productiewijze eist immers dat het profiel

van de afgestudeerde aansluit op de arbeidsmarktsegmentering. Concreter wil dit zeggen dat een afwasser geen thesis moet geschreven hebben over de socio-linguïstiek.

Bon. Terug naar de rectorale werkgroep. Eens kijken wat ze wensen aan te vangen met de "meerinkomsten" van de inschrijvingsgelden: 60% vloeit naar de Sociale Sector Studenten en 40% naar de dienst onderwijszaken. Vooreerst moet opgemerkt worden dat het gaat om de "meerinkomsten", namelijk het verschil tussen het geplande inschrijvingsgeld (18000) en het huidige inschrijvingsgeld (13200). Waar het huidige inschrijvingsgeld naar toe zal vloeien is niet duidelijk in de ontwerp tekst van de rectorale werkgroep. Ten tweede, de rectorale werkgroep oppert "voorstellen" tot besteding van de "meerinkomsten". Het gaat dus niet om spijkerharde garanties. Voor de Sociale Sector Studenten (SSS) hebben ze drie ideeetjes in petto: het uitbreiden van de toekenning van de maaltijdkaarten, het uitbreiden van de toekenning van de sociale toelagen en een eventuele tussenkomst in het openbaar vervoer. De uitbreiding van de maaltijdkaarten en de sociale toelagen gebeurt via een verhoging van de grens van het inkomen tot dewelke men recht heeft op deze sociale tegemoetkomingen. Gezien de dalende populatie van studenten van lagere sociale komaf moet men zich de vraag stellen in hoeverre het hier niet gaat over een status-quo in uitgaven van de SSS. Cijfermateriaal gewenst! Bovendien is de maaltijdkaartpolitiek van de sociale sector niet zo zuiver op de graat. Een maaltijdkaart wordt immers met een schromelijk overschat aantal geconsumeerde maaltijden ingeschreven op de begroting van de SSS. De gedeeltelijke terugbetaling van de vervoerskosten is een lovenswaardig initiatief. De vraag is of het hier niet gaat om een zoethoutertje voor de studenten. De SSS moet slechts voor het academiejaar 1999-2000 hieromtrent een voorstel formuleren. Wat als blijkt dat de sociale inkomsten een nieuwe deuk kennen door de besparingen van de overheid? Moeten de IGs dan weer omhoog? Trouwens, Magits, de voorzitter van de rectorale werkgroep, geeft op dit vlak toe dat het al dan niet verder verhogen van het IG afhangt van de "waakzaamheid van de studenten". Duidelijk is dat de voorstellen voor de SSS niet veel zaden aan de dijk zetten.

Met 40% van de "meerinkomsten" wenst men het zelfstudiecentrum uit te bouwen want "in het kader van de studentenbegeleiding vormen ze het vlaggeschip van de VUB". Zo moet de onderwijsraad de voorstellen van de werkgroep uit werken met als doel "tegenwoordig te komen aan de pedagogische behoeften van de student". Zo wil men het zelfstudiecentrum van de humane wetenschappen (ZSCA) verder uitbouwen. De verhoging van het inschrijvingsgeld zal dienen om een personeelslid aan te werven dat moet instaan om "de studie- en taalvaardigheden bij de eerstejaars te ontwikkelen", "interactieve werkgroepen organiseren" en meer van dat fraais. Zelfstudiecentra kunnen misschien wel een rol spelen in de problematiek van het slaagpercentage in de eerste kandidatuur. Maar stellen dat de ZSCentra tegemoet komen aan de pedagogische behoefte van de studenten is onvoorzichtig. De rol van de ZSC mag zeker niet overschat worden. Het zwaartepunt van het academisch onderwijs moet liggen in de hoorcolleges en oefeningssessies waar reeds een te grote studiebelasting heerst. Een ZSC kan dus ook contraproductief werken en bijvoorbeeld een extra-studiebelasting vormen. Bovendien is het maar ook de vraag of het kritisch en zelfstandig denken (op de universiteit van het vrij onderzoek) hier baat bij hebben. Het zelf zoeken naar studiemethoden, examenvragen proberen te bemachtigen, discussies met hogere jaars voeren, het contacteren van de assistenten bij vragen... kaders uiteraard in een minder stiefmoederlijke behandeling van de student.

Tenslotte zal tegen het jaar 2000 een deel van de 40% dienen om Socraateprojecten (studentenuitwisselingsprogramma's) mee te financieren.

Door de verhoging van het inschrijvingsgeld zal de student dus niet alleen kunnen opdraaien voor een deel van zijn 'sociale' voorzieningen maar ook om het ZSC te kunnen gebruiken en om die enkele gelukkige studenten naar het warme Spanje op studie te sturen.

Wetenschappelijk?

Zoals gezegd heeft de rectorale denkgroep zijn ding goed voorbereid. De ontwerp tekst wordt ondersteund door studies van oa. Prof. Pepermans, Prof. de Metsenaere en de dienst studieadvies. Het identieke stramen van de studies valt op. Allen bevatten ze een berg cijfermateriaal over de motieven van de student om voor de VUB te kiezen en over de sociale achtergrond van de VUB-student. Verder worden we vergast op een raming van de "meerinkomsten" bij een verhoging van het IG aan de VUB. Dit laatste alleen al doet het vermoeden rijzen dat de studies in functie stonden van een verdediging van een verhoging van het IG. En nog slaagt de rectorale werkgroep erin om een cijfer uit één van de studies volledig te verkrachten en in te schakelen in hun drogargumentatie: "De verhoging van de inschrijvingsgelden zal ook geen negatieve gevolgen hebben op de toekomstige recrutering van de studenten: bij 76% van de eerste generatie-studenten 1995-1996 speelde de grootte van het inschrijvingsgeld geen rol; slechts voor 1% was het doorslaggevend bij de keuze voor de VUB." Dit cijfer vertelt ons niets. Mij hebben ze op de VUB altijd geleerd dat je bij de interpretatie van cijfers uiterst voorzichtig moet ompringen: men moet de oorsprong van het cijfer in acht nemen wanneer men op zoek gaat naar de interpretatie ervan. Welnu, het cijfer is

afkomstig uit een enquête van 115 eerste generatie-studenten (dit zijn studenten die zich voor de eerste maal inschrijven aan de VUB). Bovendien, staat het IG tussen 15 andere motivaties om voor de VUB te kiezen. De sociale infrastructuur en het gratis cursusmateriaal dragen in dezelfde enquête ook niet bepaald de bekoring weg van de eerste generatie-studenten: voor resp. 63% en 79% speelden deze elementen geen rol bij de keuze voor de VUB en voor maar resp. 2% en 1% waren ze doorslaggevend. Wanneer we de logica van de rectorale denkgroep doortrekken heeft de sociale infrastructuur en het gratis cursusmateriaal niet meer aan de VUB. Sociaal? Een analyse van het antwoordpatroon van de eerste generatie-studenten leert ons dat zij duidelijk niet aan hun portemonnee denken omdat papa en mama financieel in de bres springen. De opstellers van de enquête hebben tenminste de intellectuele eerlijkheid om toe te geven dat "het inschrijvingsgeld op zichzelf niet determinerend is, maar slechts onderdeel is van een ruimer pakket." En nog: "alhoewel mogelijk wel aanwezig bij de inschrijving en hun overwegingen mogelijk aan de basis liggen van zeer fundamentele keuzen van de studenten, wordt er niet gepeild naar de keuzen die de ouders maakten."

Verder wil ik nog een kwijt over de analyses van de broodheren van de verhoging van het IG. Onderzoek naar de evolutie van de studiekost in vergelijking met de evolutie van de koopkracht, gekoppeld aan de dalende sociale inkomsten door de besparingsmaatregelen, hadden een heel ander licht kunnen werpen op het zogenaamd sociaal karakter van de verhoging van het IG. Ook vraagstellingen zoals "Waarom kan dit systeem ons geen betaalbaar onderwijs meer bieden?" lijkt mij iets meer verhelderend dan een berg cijfermateriaal. Nog een ander voorstel: "hoe zou de financiering van het onderwijs eruit zien hebben wanneer de financieringsmechanismen van begin van de jaren '70 nog van kracht zouden zijn?" Dergelijke projecten passen in ieder geval meer bij de sociale beweging van de

VUB en de kritische verantwoordelijkheid van een universiteit ten aanzien van het maatschappelijk gebeuren dan studies a la "Verliezen we studenten als we het IG verhogen" of "Hoe kunnen we het IG verhogen zodat het sociaal aanvaardbaar lijkt?".

Financieel

Hoeveel bedragen die meerkosten nu door een verhoging van het IG? Binnen drie jaren hoopt men een meerkomst te realiseren van 22.322.250 Bef. Wanneer men deze bedragen vergelijkt met de jaarlijks terugkerende werkingstoelagen van de VUB, nl. +2,2 miljard Bef, dan wordt het duidelijk dat het om "peanuts" gaat. Duidelijk is dat de VUB aas op de bijkomende gelden die verdere verhogingen van het IG met zich meebrengen. De voorgestelde "sociale maatregelen" brengen helemaal geen financiële aardschokken met zich mee. En als men toch zonnig het zelfstudiecentrum wenst uit te bouwen zou men beroep kunnen doen op de "bevroren saldi" (dit zijn saldi toegekend op verschillende posten maar die niet gebruikt werden, zo'n 300 miljoen Bef), waarvan men in de COSTRA-nota (een beleidsdocument van de VUB) beweerde dat ze moeten aangewend worden voor een onderwijsverbetering.

In haar programma voor de verkiezing tot rector van de VUB stelde Witte dat het aantal financierbare studenten aan de VUB moet opgedreven worden, wil de VUB financieel overleven op langere termijn. Vandaag moeten de inschrijvingsgelden blijkbaar omhoog om de financiële houdbaarheidsdatum van de VUB te verzekeren. En in de toekomst kan de VUB enkel nog kapitaalkrachtige studenten aan trekken om haar werking te financieren. De VUB beseft niet dat ze hiermee haar doodvonnis tekent en ophoudt wat ze pretendeert te zijn namelijk een universiteit.

Ruben

Kroniek van de kosteloosheid

Een verplicht en eenvormig inschrijvingsgeld vanaf 1972

In den beginne was er niets. Voor 1972 schrikte de ene universiteit terug voor het invoeren van een inschrijvingsgeld uit vrees dat dit ging ten koste van ingeschreven studenten ten voordele van een andere universiteit. Het resultaat van deze verlamdende vrees was dat de studenten geen inkomrijds diende te betalen, op 'de inschrijving op de rol' en het examengeld na. Aan dit mooie liedje kwam een eind toen onderwijsministers Hurez en Claes (in een vorig leven nog BSG-voorzitter) besloten om komaf te maken met deze 'verfoeilijke' concurrentie tussen de universiteiten. In 1972 voerde dit ministerduo ondanks het hevige protest van de studentenbeweging een verplicht en eenvormig inschrijvingsgeld in. Voortaan betaalde iedere student voor de uitoefening van één van mens' basisrechten, nl. het recht op onderwijs, 5000 Bef.

Het begin van een structurele crisis

Gedurende zes jaren haalde geen enkel minister het in zijn hoofd om hierin verandering te brengen. Het studentenprotest bloeide echter dood zodat de socialist Ramaekers de tijd rijp achtte voor een nieuw offensief. We zijn ondertussen beland in het crisistijdperk waarvan het startschot gegeven werd in 1974 met de eerste oliecrisis. Premier Tindemans kondigde tijdens zijn begrotingsconclaf van 1978 harde besparingsmaatregelen aan: iedereen moet inleveren en vooral het volk. Ramaekers liet het zich geen twee keer zeggen. Voor het academiejaar 1978-79 stelde hij de VIIR (Vlaamse interuniversitaire Raad) een verduubeling van het inschrijvingsgeld voor met een daaraan gekoppelde jaarlijkse indexering. De VIIR was niet verontwaardigd maar ook niet erg enthousiast. Ze betwijfelde of de verhoging van het inschrijvingsgeld de gedaalde inkomsten, eveneens ten gevolge van de besparingen, volledig zal compenseren. De studenten, daarentegen, namen de koehandel niet, waarin een vermindering van de sociale inkomsten van de universiteiten gecompenseerd werden door de verhoging van de eigen bijdrage, en beloofden de regering een hete herfst. Het was de tijd van de fameuze acties 'Neen aan de 10000': gebouwen werden bezet, inschrijvingen geboycot, straten 'onveilig' gemaakt. Zelfs de BRT werd bezet toen Ramaekers de bevolking via een demagogische TV-rede wou opjutten tegen de bevolking. De rijkswacht werd menigmaal ingeschakeld om bezette rectoraten te ontruimen en straten schoon te vegen. Matrikken en traangas kwamen daarbij goed van pas. De acties duurden tot april 1979 maar de 10000 bleef overeind staan. Wel werd door het studentenprotest de jaarlijkse indexering afgevoerd -uitstel van executie moet de regering toen gedacht hebben.

Het einde van de welvaartstaat

Gedurende acht jaren bleef het rustig rond de inschrijvingsgelden. De sop van de indexatie was volgens de openvolgende regeringen de kool van het protest blijkbaar niet waard. In 1983 ondertekende België trouwens het 'Sociaal Charter bij de Verklaring van de Rechten van de Mens'. Dit verdrag stelt o.a. dat het lager onderwijs gratis moet zijn en verplicht, het middelbaar onderwijs gratis, en het hoger onderwijs kosteloosheid moet nastreven. Echter, in 1985, het jaar van de jeugd nota bene, brak weer een woelige periode aan: Verhofstadt, de dracula van de liberalen, werd op de begroting geplaatst en een

regeringsakkoord onder het motto 'het mes erin' werd gesloten tussen christen-democraten en liberalen onder leiding van zonnekoning Martens VI. De uitgaven in het onderwijs moesten en zouden zwaar gesaneerd worden. Terwijl Martens zijn ondertussen berucht geworden legitimatieliedje zong over *het licht aan het einde van de tunnel* werd het voor iedereen duidelijk dat de aangekondigde maatregelen structureel waren en dat het hoofdstuk van de welvaartsstaat werd afgesloten. Onderwijsministers Coens en Damseaux kregen de gigantische opdracht van Verhofstadt om maar liefst 22 miljard te besparen. Voor de universiteiten betekende dit concreet een daling van de werkingstoelagen per student. Eveneens was er toen reeds sprake van een numerus clausus in de geneeskunde en tandheelkunde. Maar de grootste slachtoffers van het St-Anna-begrotingsconclaf waren de sociale sectoren van de universiteiten: hun rijkstoelagen werden niet meer geïndexeerd en ook niet meer aangepast aan de stijging van het aantal studenten. Voor de VUB betekende dit een serieuze aderinglaten aanzien verschillende elementen uit de sociale toelagen van de VUB nog berekend waren op basis van een universiteit van 5000 studenten, terwijl de VUB die kaap al lang had overschreden. Op vlak van de inschrijvingsgelden werd het spel handig gespeeld. De universiteiten werden vrijgelaten in de beslissing of ze het inschrijvingsgeld al dan niet verhoogden om het verlies aan inkomsten voor de sociale sectoren te compenseren. De regering legde enkel een maximumgrens vast nl 20000 Bef en delegeerde voor de rest de beslissing naar de universiteiten. Het afschuiven van deze verantwoordelijkheid is belangrijk omdat een verhoging van het inschrijvingsgeld niet meer in het parlement moet goedgekeurd worden. De studenten, en ook de toenmalige sociale raden van de universiteiten, vonden het totaal ongeoorloofd dat een verhoging van de inschrijvingsgelden de gaten in de begrotingen van de sociale sectoren, veroorzaakt door de besparingen, moest vullen. Dat de student zijn eigen sociale voorzieningen zou bekostigen werd toen nog altijd ervaren als een tegenstrijdigheid. In de wet van 03/08/1960 stond immers duidelijk geschreven dat de universiteiten de noodzakelijke middelen moeten krijgen om te voorzien in goedkope huisvesting en maaltijden. Volgens nog altijd dezelfde wet moet de sociale dienst eveneens de financieel zwakkere studenten begeleiden en een dienst voor studieadvies in het leven roepen.

Duidelijk is dat zowel de wet van 03/08/1960 als het Sociaal Charter bij de Verklaring van de Rechten van de Mens voor de regering voortaan tot de geschiedenis behoren.

De VIIR wordt vanaf het vrijlaten van de inschrijvingsgelden in 1986 het orgaan bij uitstek waar de rectoren van de universiteit tot een eventuele consensus kunnen komen op vlak van het inschrijvingsgeld. De VIIR legde de bezwaren van de studenten en van de sociale sectoren naast zich neer en besloot voor het academiejaar 1986-87 het 'geïndexeerd' (het betreft een indexatie met terugwerkende kracht) bedrag te vragen van 13000 Bef.

Het ontstaan van de kloof

De VUB, toen nog hardop stroomopwaarts roeiende, weigerde halstarrig om toe te geven aan de chantage van de regering en hield zich niet aan de afspraak. De Raad van Bestuur oordeelde dat de inkomens uit arbeid reeds genoeg belast werden door andere

regeringsmaatregelen en ze wou dan ook geen bijkomende belasting opleggen door een verdere verhoging van het inschrijvingsgeld. Het inschrijvingsgeld op de VUB bleef 10000 Bef en werd dus ook niet geïndexeerd. Alzo wou de VUB volharden in haar poging tot democratisering van het onderwijs. De periodes van rust afgewisseld met hevige commotie rond het inschrijvingsgeld maakt vanaf de delegatie van de verantwoordelijkheid naar de universiteiten plaats voor een periode van berusting in de stijgende trend van het inschrijvingsgeld, ondanks het nog af en toe nog opstekend studentenprotest. De VIIR die ondertussen het voortouw neemt in de verhoging van het inschrijvingsgeld speelt het immers handiger dan de regering. In plaats van plotse grote verhogingen heeft ze geopteerd om jaarlijks het inschrijvingsgeld een beetje te verhogen via indexatie of een of andere kunstgreep. Een van die kunstgrepen was het afschaffen van de 'inschrijving op de rol' en de examengelden voor eerste en tweede zitting om redenen van 'administratieve eenvoud'. In concreto betekende dit voor de student een 'all-in inschrijvingsgeld' van 15000 Bef, toevallig iets meer dan de gewone indexatie en eveneens een verkapte verhoging aangezien de examengelden voor de tweede zitting nu aan iedereen aangerekend werden. Het resultaat van deze strategie is dat de indexering van het inschrijvingsgeld, in 1978 nog een breekpunt voor de studentenbeweging, zonder slag of stoot werd aanvaard. De VUB-inschrijvingsgelden werden eveneens quasi elk jaar lichtjes opgetrokken maar de kloof met de andere universiteiten bleef en werd zelfs groter. Vanuit de VIIR wordt op de VUB dan ook een enorme druk uitgeoefend om zijn inschrijvingsgeld met dat van de andere universiteiten gelijk te schakelen. Tot tweemaal toe dreigde de VUB toe te geven aan die druk doch ze werd telkens teruggefloten door de studenten, zodat de kloof tussen de VUB en de andere universiteiten vandaag 4800 Bef bedraagt: aan de andere Vlaamse universiteiten betalen de studenten 18000 Bef terwijl het inschrijvingsgeld aan de VUB 'maar' 13200 Bef bedraagt.

De VUB weigert dus sinds 1986 het advies van de VIIR te volgen en is daarmee een doorn in het oog van eenieder die het inschrijvingsgeld in exponentieel stijgende lijn wenst te zien evolueren. Het lagere inschrijvingsgeld aan de VUB is het obstakel in de Vlaamse Gemeenschap om het inschrijvingsgeld verder te verhogen. Voor een bevestiging van deze stelling hoeven we slechts over de taalgrens te kijken. In de Franstalige Gemeenschap speelde geen enkele universitaire instelling de rol van maatschappelijke stoorzender, met alle gevolgen vandien. In 1992 bedreog het inschrijvingsgeld daar reeds 22500 Bef terwijl het nu tegen de 30000Bef aanleunt, meer dan het dubbele dat de VUB-student betaalt!

We hopen dat we met deze blik op de geschiedenis van het inschrijvingsgeld volgende zaken hebben duidelijk gemaakt. Ten eerste, het bestaan van een inschrijvingsgeld en eveneens de indexering ervan is niet zo vanzelfsprekend als het lijkt. Ten tweede, de opeenvolgende verhogingen van de inschrijvingsgelden zijn onduidelijk verbonden met de stagnering en zelfs verlaging van de sociale toelagen vanwege de overheid aan de universiteit. Ten slotte, het tot op vandaag aangehouden lagere inschrijvingsgeld aan de VUB is dé rem op een acceleratie van de verhogingen van het inschrijvingsgeld in de Vlaamse Gemeenschap.

Ruben

GereSorteerd

"Heeft niemand iets te zeggen?"

De vergadering van de Sociale Raad Studenten van 30 januari had weinig of niets om het lijf. Het merendeel der studentenvertegenwoordigers had niets te zeggen of zijn dossier te laat bemachtigd en bovendien werd het hete hangijzer - als het er al was - naar een volgende SoR verschoven. Eén en ander zal SoR-voorzitter Raf Devos blij stemmen. Hij geeft immers blijk de SoR te laten worden wat het is: een efficiënte financieel-technische aangelegenheid.

Het zal hem makkelijk vallen deze wil door te drukken, naast het onder- en voorzitterschap gedraagt de rest der studentenvertegenwoordigers zich namelijk nogal mak. zo was er nog niet één van de commissies geïnstalleerd. Daarnaast waren slechts enkelen van de verkozenen en commissieleden aanwezig op de rondleiding op de Sociale Sector die speciaal

voor hen georganiseerd was. We zullen een slechte briefwisseling maar als excuus invoeren.

Wat wel gezegd werd en vermeldenswaardig is, is dat de tweede commerciële ruimte van de Saxhoofslaan is ingevuld: de meest biedende - Crazy Copy Center - heeft het gekregen. De commerciële ruimten van de Schoofslaan komen immers rechtstreeks ten goede van het studentenhuus en er is reeds een tekort van 300.000 Bef. op de begrote inkomsten. (Men denkt eraan om ook het dak te verhuren.)

Betreffende het vrijgekomen BSG-lokaal bleek dat op de SoR van 28 september 1995 een intentieverklaring was opgesteld tussen de SoR en de Bewonerscommissie Oefenplein, waardoor laatstgenoemde recht zou hebben op het lokaal. Ondertussen hebben anderen hun tijd kunnen voordoen om een motivering op

te stellen om aanspraak te maken op het lokaal. De morele en financiële verslagen van Studiekring Vrij Onderzoek en het BSG werden op aanraden van het voorzitterschap niet ingekeken maar wel goedgekeurd, nadat ze eerder waren afgeketst. De Commissie Kringen zal regels bepalen i.v.m. deze verslagen (en dat van De Moeial) zodat er in de toekomst geen problemen meer zijn. De commissie zal zich onder meer afvragen wat het hoogste orgaan is van deze diensten, de Algemene Vergadering of de Sociale Raad? Verder konden we nog vernemen dat de Commissie Justitie - die n.a.v. 'de Zaak Dutroux' was opgericht - nog niet is bijeengeeweest omdat dit het stokpaardje was van de vorige voorzitter. De huidige voorzitter heeft 'het milieuplan' als stokpaardje.

ts

Flok vs. Van den Bossche

De minister wil kiné uit de unief

"Corporatisme", dat is wat onderwijsminister Van den Bossche op 18 februari had te zeggen in het Vlaams Parlement aangaande de protesten van de universiteiten tegen de overheveling van de opleiding kinesitherapie van de universiteiten naar de hogescholen. Men zou voor minder, dit is immers het begin van de afbraak van de volledige universiteit en een verdere afbraak van het fundamentele onderzoek. De VUB had de Faculteit van Lichaamlijke Opvoeding en Kinesitherapie nog maar net 14 dagen goedgekeurd en haar bestaansrecht is al onzeker.

Op 6 april 1995 werd in de Vlaamse Raad beslist dat de opleiding kiné vier jaar moest bedragen. Voordien boden universiteiten een opleiding van vier en de hogescholen een opleiding van drie jaar aan. Wie had gedacht dat dit een opwaardering was van de opleiding moet nu bakzeil halen: de minister beslist dat kiné een louter beroepsgerichte opleiding is. Eerst stelde de minister voor dat wie nadien wou les geven of aan onderzoek wou doen na vier jaar hogeschool twee jaar licentiaatsopleiding zou volgen aan de unief. Op 18 februari besloot de minister dat dit ook zou kunnen na het derde jaar van de hogeschoolopleiding. Hij beslist dat zomaar, arbitrair.

De belangrijkste kritieken tegen de minister zijn intentie zijn het feit dat de universitaire opleiding de (nodige)

wetenschappelijke onderbouw hebben en het feit dat de meeste hogescholen een slecht rapport hebben gekregen na bezoek van een visitatiecommissie.

Volgens ons past deze intentie in een strategie die erop gericht is om de universiteiten af te bouwen. Zij kosten in vergelijking met de hogeschool immers te veel. Aan een universiteit wordt een student meer gefinancierd en zijn de sociale diensten beter uitgebouwd. Het ziet er naar uit dat we naar de éne Vlaamse Universiteit gaan waarin elk (VUB, RUG, KUL, UFSIA en UIA) zijn specialiteiten zal mogen bewaren, maar waarin sommigen ook zullen verdwijnen of tot veredelde hogescholen worden.

(ts)

Kan jij ons wakker schudden ?

Slapen we allemaal ?

Is er nog leven voor de kritiek ? En er na ?

Bestaat de vrijheid ?

Als niet absoluut, hoe relatief wel ?

Zullen drugs de wereld veranderen ?

Is de VUB nu vrij, vlaams of volledig ? Zegt VdB wat ?

Is cynisme de enige uitweg ?

Of is het een lach-weg ?

Wil jij de vrije geest een hand toesteken ?

De fantasie zijn gang laten gaan ?

De inertie voorbij gaan ?

Schrijf voor De Moeial.

Wij vergaderen elke donderdag om 20u.
gebouw Y' (naast het KK)

SUCCES ! FORTUIN ! AVONTUUR !
POPULARITEIT, ROEPT IN GEWIK IN DE LIEFDE !

24 SCHRIJVEN MET OP HUN BIJK ...

25 NIET, 24 SCHRIJVEN VOOR

De Moeial!

JOIN OUR WINNING TEAM, DE WEG NAAR SUCCES LIGT VOOR JE OPEN!

DE REDACTIE VERGADERT ELKE DONDERDAG OM ACHT UUR. DE THERE OR DE SQUARE!

Interview met Leuterweelde

Professor Edmond Leuterweelde (°1947, Antwerpen) is sinds 1979 verbonden aan de VUB, als vorser in het vakgebied van de massacommunicatie. Later doctorerde hij met een proefschrift over economische makrosystemen, en is sindsdien werkzaam bij het CyRiel VleeSboK CEntRum voor HedEndaagse ProblemeN (RISKEREN).

Hij is auteur van o.m. "Sire, het is nog niet te laat", "De tunnel was veel te lang", en

"Zwarte zondag of Witte donderdag?". Momenteel heeft hij een boek op stapel staan samen met prof. Swaailight over het werkloosheidsprobleem.

Uw dienaar ging met hem praten op een winderige februari-middag, en zag dat het goed was.

DM : Professor Leuterweelde, uw kortelings te verschijnen boek over het werkloosheidsvraagstuk, "Geen Tegenspraak", zou volgens de geruchten een revolutionair werk zijn, dat, als we het goed begrepen hebben, een ware omwenteling in de Europese samenleving zal betekenen. Kan U vertellen waarover het gaat ?

Prof. Leuterweelde : In "Geen Tegenspraak", dat we samen met onze collega en goede vriend Swaailight geschreven hebben, duiden we simpele doch zeer doeltreffende remedies voor het structureel probleem dat de werkloosheid wel is, zonder -en hier wil ik nadruk op leggen-, zonder te raken aan de concurrentiepositie van onze nationale -en in het bijzonder onze Vlaamse- economie, en in één klap een oplossing biedend voor een aantal prangende, hedendaagse vraagstukken van socio-morele aard, als daar zijn het algemeen heersend onveiligheidsgevoel en het besef dat ze in '68 toch wel veel te hard van stapel gelopen zijn, in die zin dat de beeldenstorm van toen een hele generatie van losgeslagen, enkel op puur hedonisme gerichte jongeren heeft gecreëerd. Onze oplossing is simpel, want we bestrijden het ene probleem met het andere, dat juist daardoor opgelost wordt.

DM : Als ik het goed begrijp, wil U dus de werkloosheid bestrijden middels de heersende roep naar orde en vaste waarden, het fin-de-siècle gevoel met andere woorden ?

Prof. Leuterweelde : Juist. Het is inderdaad zo dat dat onze bedoeling is, en we hebben dit klaar en helder in "Geen Tegenspraak" getracht uiteen te zetten.

DM : Inderdaad. Hoe ziet U dit concreet ?

Prof. Leuterweelde : Héél concreet, als ik mij een grapje mag permitteren, haha.

Dan rinkelt de telefoon. Professor Leuterweelde neemt op, en begint een uitvoerig gesprek in het Fins.

Prof. Leuterweelde : Dat was de Finse vertaler.

DM : Uw boek wordt in het Fins vertaald ?

Prof. Leuterweelde : Ook dat klopt, haha.

DM : Kan u uw ideeën toelichten, professor ?

Prof. Leuterweelde (schraapt de keel) : Wel, het idee voor ons boek is een paar jaar geleden ontstaan, toen ik mijn neefje Kevin een pakje chips zag eten. Gebiologeerd als ik was door het vreemde, plastic schijfje waarover Kevin zeer opgetogen

was, nam ik het lege pakje ter hand, en wie schetst mijn verbazing toen ik op de verpakking de volgende woorden las : "Niet geschikt voor kinderen onder 3 jaar. Voor informatie, bel 0800 907102, Flippofoon". Bleek dat het kleine schijfje, met een grappige afbeelding van een olijk figuurtje erop, een flippo was, waarover heel wat te doen geweest is. (nvdr. prof. Leuterweelde verwijst naar het geval van het Kempische bejaardentehuis waar 2 senioren in de zomer van '95 in een flippo gestikt zijn). Toen dacht ik bij mezelf "Edmond" dacht ik, "Edmond, jongen, er leeft iets bij de mensen. Ge kunt ze niet meer alles laten slikken." En inderdaad, meer en meer werd ik in de idee gesterkt dat de mensen al die losbandigheid niet meer nemen. Verleden jaar was er dan de heisa rond de burgerwachten, waarmee de mensen nog maar eens een sinjaal aan de politici wilden geven van "doet er nu toch eens iets aan". En wat deed minister Vande Lanotte ? Ze verbieden, potverdorie !! (windt zich duidelijk op).

Nu, ik hoef u niet te vertellen, dat dit gevoel van onbehagen zich ook aan onze universiteit heeft ontwikkeld, het beste voorbeeld hiervan is de commissie veiligheid, die eindelijk, onder druk van massaal studentenprotest, heeft besloten iets aan de ronduit gevaarlijke toestanden die 's nachts op de campus en in de gebouwen heersen, te doen, of denken we maar aan het feit dat de rijkswacht eindelijk de harde criminaliteit op de campus mag aanpakken.

DM : En wat heeft dit alles met de werkloosheid te maken ?

Prof. Leuterweelde : Wel, het is toch simpel !! Als ge godverdomme ziet hoeveel overtredingen, hoeveel inbreuken op de menselijke waardigheid, hoeveel criminaliteit, hoeveel drugs, hoeveel kankerverwekkende producten, hoeveel ontucht, hoeveel onveilige kolenkachels, hoeveel verkeersdoden, hoeveel diefstallen van sacochen er wel niet dagelijks gebeuren, gepleegd worden, mis-en verbruikt worden, vallen en aangestoken worden, dan is het antwoord toch zo klaar als pompwater, nee ?

DM : En dat is ?

Prof. Leuterweelde : Awel, laat iedereen die niet meer op zijn gemak is bij de rijkswacht gaan. Dan kunnen ze er zelf iets aan doen, en is er in één slag geen ene werkloze meer over.

DM : Wij danken u voor dit gesprek.

Sven O

VUB-CIRCUIT

De danône-universiteit

Aan onze universiteit wordt tegenwoordig een Danône-doctoraat uitgereikt. Een fraperend feit dat duidelijk illustreert waar de beleidsmakers op aansturen: een rechtstreekse koppeling van het onderwijs aan de bedrijfswereld. Het is opvallend hoe universiteitsbeheerders het Memorandum on Higher Education dat op zulk een koppeling aanstuurde afkeurden, maar elke dag door de feiten achterhaald worden. Wanneer de Danône-universiteit ?

Geschiedenisvervalsing ?

In een andere (neutrale) studentenpublicatie schrijft de Heer Eric Aerden de geschiedenis van het BSG annex 'Geen Taal, Geen Vrijheid' neer. Wij willen deze heer erop wijzen zijn bronnen na te trekken. De ULB werd tijdens de tweede wereldoorlog niet gesloten omwille van een opgenaamde splitsing (Vlaams-Waals) zoals het Aerden voorstaat, maar wel omwille van het feit dat de Duitse bezetter een aantal professoren had benoemd. Het bestuur van de universiteit vond deze benoemingen strijdig met het principe van Vrij Onderzoek en besloot daarop de deuren te sluiten.

De VUB-campus drugsvrij ?

Reeds verschillende malen drongen wij aan dat de universiteit een duidelijk en ondubbelzinnig standpunt zou in nemen m.b.t. de drugsproblematiek. Wij stellen vast dat dit nog steeds niet is gebeurd en horen allerlei geruchten als zou de opdracht gegeven zijn om de campus drugsvrij te houden. Er zouden zo een aantal studenten uit hun kot verwijderd worden omdat ze marihuana deelen. Wij moeten nogmaals met hoogdringendheid hierover een standpunt van de universitaire overheid vragen. Het begint er op te lijken dat we het middenveld voorbij lopen en alleen nog 'vadertje' Tobback volgen.

Financiële malversaties

De wildste geruchten over een ex-preses van de Perskring. De schampere jongen zou er met een fukse som vandoor zijn. Ondertussen wordt De Mocial verplicht zijn zichtrekeningen voor te leggen aan de administratie van de Sociale Sector. Men vermoedt dat deze rekening van ca. 15.000 bef. (waarop de abonnementsgelden gestort worden) tot onze persoonlijke verrijking dient. Hadden we maar een zwarte kas gehouden (zoals zovelen op onze unief).

Society-news

Sofie Seghebarth, de VUB-studente annex ster die de rol van tienerdochter speelt in Heterdaad heeft nu ook een gastrol in dé Vlaamse soap, Thuis. Daarmee heeft deze aller liefste verschijning hopelijk het mislopen van een rol in 'Spitsbergen' (de nieuwe film van de weledele Stijn Coninx) goedge maakt.

Vrije Universiteit Brussel

woensdag 26 februari

13u00 tot 17u00

zaterdag 15 maart

10u00 tot 15u00

woensdag 21 mei

13u00 tot 17u00

zaterdag 13 september

10u00 tot 15u00

Telkens voor alle studierichtingen

Inlichtingen:
Vrije Universiteit Brussel - Dienst Communicatie
Pleinlaan 2 - 1050 Brussel - Tel. : 02/629.21.35 - Fax : 02/629.22.82

infodagen 1997

Werkelijkheidsdebatten

Ethisch Socialisme in Vlaanderen na 1975 of de negatie van de postmoderne incoherentie

In De Moecial 6 vergasten we jullie reeds op de trip van Eric Rosseel naar het achterland van Hendrik De Man, de grote vooroorlogse socialistische denker die goed paste in Adorno's studie van de Autoritaire persoonlijkheid en die graag de Belgische schakel had geweest in een Europees nationaal-socialisme (maar daarvoor door Hitler niet eens bedankt werd). Vandaag is het Belgisch socialisme Vlaams geworden en wijst Rosseel ons op enkele zorgwekkende analogieën van het hedendaags ethisch socialisme met zijn vooroorlogse variant, en dus het gevaar tot fascisering dat het in zich draagt.

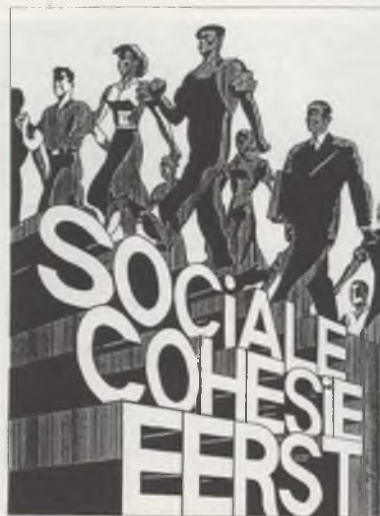
Communitarisme

Het communitarisme, samen met het markt-socialisme en solidarisme, ziet Rosseel als één van de belangrijkste varianten van het hedendaags ethisch socialisme. De 'communitarians' vereenzelvigen de post '68 bewegingen van sociale critici die niet echt georganiseerd zijn. Hun kritieken kunnen vertrekken vanuit een 'back to basics' idee, maar eveneens vanuit oerconservatieve principes die het permissieve wild om zich heen zien slaan: "Hoe dan ook, communitarians geven zich over aan een soms zeer fervente en virulente aanval op de liberale principes van de morele autonomie van het individu", stelt Rosseel die zelf de 'nomadische' levensstijl hier tegenover stelt. Deze nomaden vormen "een nieuwe klasse van mensen zonder vaderland, mensen met een bewust gekozen kosmopolitische levensstijl". Het probleem van dit nieuw volkje is dat het de grote kleinburgerij tegen zich in het harnas jaagt; deze 'nomaden' denken immers voor zichzelf en omlijnen hun eigen normen en verantwoordelijkheden; men wijst hen de vinger want zij verbreken het 'sociale weefsel'. Ik maak hier ook de bedenking dat dit sociaal weefsel er vooral toe dient een 'volk' of 'stam' te verenigen tegen een gemeenschappelijke vijand; en andere stam, een ander volk (dat bv. een andere taal spreekt) of een ander economisch blok.

De nomaden vormen met hun netwerken trouwens kleine weefsels die zeker een basis vormen tot sociale cohesie, men is echter vrij (autonoom) om van het éne naar het andere netwerk te gaan. Sociale cohesie met een bepaalde culturele identiteit als bindend middel brengt ons echter gevaarlijk dicht bij het autoritarisme en zodoende fascisme: het volk zal leven binnen het vastomlijnde kader dat uitgetekend is door de leiders die met 'ethisch gezag' gezegd zijn (en onder één of ander nomad kunnen gekozen worden). In tijden waar het 'crisisdenken' de bovenhand krijgt gaat men zo niet denken aan constructieve en vooruitstrevende oplossingen voor economische, ecologische en ontwikkelingsproblemen. Men gaat zijn pijlen afvuren op het 'ongebreedde liberalisme' (i.e. de vrijheidsgedachte) en doet er alles aan om de individuele vrijheidsdrang af te doen als 'het egoïsme dat onze samenlevingswaarden ondermijnt'. In tijden van economische crisis is dit ook de gepaste strategie om op te roepen tot 'Broederlijkheid'. Zo wordt dit de enigste (en christelijke) waarde die nog overblijft van het verlichte drieluik 'Vrijheid', 'Gelijkheid' en 'Broederlijkheid'. Het is het wapen van de elites die lijken te beseffen dat ze de complexiteit niet meer kunnen sturen en daarom liefst teruggaan naar een samenleving die, vooral voor hen, duidelijk is. Is het trouwens niet makkelijker het consumptuïsme te veroorzaken dan ervoor te zorgen dat iedereen in min-of-meer gelijke mate kan consumeren? Zo gaat ook de socialistische partij zich niet langer toespitsen op de inkomenshervreiding, maar eerder op de ethische geboden tot solidariteit (en inkomensbewaking?). Moet men dan verbaast zijn als blijkt dat nogal wat 'armen' (in sociologische studies: zij zonder hogere opleiding) bij verkiezingen hun stem overdragen aan een partij die openlijk met het fascisme flirt.

Autopoiesis

Rosseel geeft een aanzet om uit deze gepolariseerde denkstructuren weg proberen te komen. Hiervoor verwijst hij naar de Chileense bioloog Humberto Maturana (zijn leermeester!). Hij ligt samen met Francisco Varela aan de basis van 'autopoiesis'. Deze laatste is mij bekend van het in 1995 door Centrum Leo Apostel (Clea) georganiseerde interdisciplinair colloquium 'Einstein meets Magritte'. Destijds verscheen er in *De Morgen* een artikel over Varela, 'De slang bijt in haar eigen staart', dat ik nog steeds bij me draag. Zijn boeken zijn echter moeilijk te vinden. Volgens die Valera, een bioloog, leidt 'eigen volk eerst' tot zelfvernietiging. Samen met Maturana schreef hij "Autopoiesis and Cognition" waarin zij stellen dat het wezenlijke kenmerk van het levende organisme is dat het zichzelf voortbrengt. Levende wezens zijn autonoom en als ze dit zelf niet meer kunnen garanderen zijn ze gedoemd te verdwijnen. Een samenleving heeft hier de functie het leven van de organismen mogelijk te maken; ze moet de duurzaamheid van de autopoiesis garanderen en dit in een context van een immer veranderende omgeving, een immer veranderende werkelijkheid. Een hele brok dus, die autopoiesis: "Het autopoietisch model is gegrond in een totaal andere filosofie. Het benadert de individuen of de sociale structuren niet als objecten maar als gebeurtenissen die komen en gaan", aldus Rosseel. Vanzelfsprekend ben ik deze idee zeer genegen, maar een tiental bladzijden om dit model uit te doenken te doen als antwoord op de uitwasemingen van het hedendaags ethisch socialisme lijkt me niet iets te weinig. Het is me ook niet

duidelijk hoe het model zou bijdragen tot bv. inkomensverdeling.

Markt-socialisme

De val van het IJzeren Gordijn bracht de Amerikanen ertoe de verkondigers te worden van de Nieuwe Wereldorde, a.d.h.v. het vrijemarktliberalisme. Tegen dit model werd dan onze socialistische denkers het Rijnlandmodel geplaatst: "zij zien slechts een reëel socialistisch perspectief in een vrije markt met een minimalisatie van de sociale ongelijkheden en de sociale onrechtvaardigheid". Dit lijkt genoeg, vermits wij allemaal vrij willen consumeren. Rosseel ziet het echter anders: "In de praktijk komt het markt-socialisme erop neer dat de armen en minstbesteden afhankelijk worden van de moraliteit van de rijken die politiek moeten overtuigd worden hun winsten en inkomens aan de herverdeling te onderwerpen". We weten ook dat de rijksten van ons land een privé-belastingsparadijs naast de deur hebben en dat de meeste herverdelingsmiddelen gehaald worden bij de brede middenklasse. En de markt-socialisten roepen de rijken dus op tot barmhartigheid. Zij zien economische groei als een noodzaak en verdere economische ontwikkeling als hoofdvoorwaarde om een overgang naar socialisme te vrijwaren. Rosseel zegt in die zin sympathie te hebben voor het markt-socialisme en stelt dat hij jammer genoeg incompetent is in economische zaken". Zou dit laatste waar zijn? Handelsingenieurs in mijn omgeving - want zelf ben ik op dit vlak ook nagenoeg een leek - zeggen alvast dat het zo is en de graatte waarmee Frank Vandenbroucke (De Morgen, 16/01/1997) zich vastbeet in dit deel van Rosseels vertoog lijkt hen gelijk te geven.

Solidarisme

"De ethische stroming die in de Vlaamse (en overigens ook Brusselse en Waalse, zij het op de meeste punten 10jaar later) kringen van Nieuw-Linkse socialisten en progressieve christenen, naar voren treedt, vat ik samen onder de benaming solidarisme: hun sleutelwaarde is immers solidariteit." Rosseel ontwaart dit 'solidarisme' vooral bij de jongere generaties die snel nieuwe waarden en aspiraties ontwikkelden en zo ook 'nieuwe vormen van barbarijen' ontdekten in hun sociale omgeving (bv. nucleaire samenleving, psychologische vereenzaming in de grootstad e.a.). Dit alles speelt zich af in een nieuwe sociale en economische context: de economische recessie van de jaren '70 confronteerde ons met toestanden die we niet voor mogelijk hadden gehouden. Heel wat jongeren verloren hun geloof in kapitalisme en/of socialisme en men keerde de politiek de rug toe (vluchtte in New Age of Hara Krishna) of werd angetrokken tot nieuwe Sociale Bewegingen. Anderen wilden slechts één ding: veel werken om rijk te worden; ze werden de zgn. 'postmoderne producenten'. Het nieuw Ondernemerschap' en de 'Cultus van de Armoede' zijn geboren. Het is ook deze polarisatie die aan de basis ligt van Elchardus'

beschrijving van het burgerschap: egoïsme vs. het normatieve solidarisme (of een manicheïsme). Rosseel komt er toe 'De cultus van de Armoede' te beschrijven als een zuivere vorm van religieus socialisme'. Aan de wieg van deze cultus staan immers mensen zoals pater Luc Versteyley en andere geestelijken zoals Phil Bosmans. Deze mensen gingen kapitalisme en consumptie ook met elkaar vereenzelvigen; als zou een communist niet consumeren. Deze mensen zien de mens als de grootste vijand van zichzelf - wat misschien zo kan zijn, maar wat wij nooit kunnen weten - en pleiten er zelfs voor om het wetenschappelijk onderzoek te stoppen. Kortom, zij komen op voor de medemens, maar sommige geëmancipeerde mensen zien zij wel al eens als 'het Kwaad'. Zij richten zich echter ook op de Derde Wereld, de nucleaire wapenwedloop en ecologische catastrofes: de ultimste bewijzen van hun groot gelijk. Op dit laatste raken zij een teer punt, waarvan volgens mij de relevantie afdoende is. Rosseel wil echter duidelijk maken dat hun invloed op het socialistisch denken van nefaste invloed is blijkbaar kan het milieu hem ook geen bal schelen. Ik vraag mij echter af in hoeverre dit milieu geen sine qua non is voor zijn autopoiesis: "Autopoiesis maakt levende wezens autonoom. Zij worden niet door hun omgeving bepaald maar ze behouden hun organisatie met een met een grote mate van onafhankelijkheid van hun omgeving. Dit proces kan grenzen. Als een levend wezen deze onafhankelijkheid niet langer kan waarmaken desintegreert het. Te veel giftige stoffen in een rivier kan betekenen dat een vis zijn eigen organisatie niet langer kan bewaren en sterft" (cf. Ed. Maex, *De Morgen*, 29/05/95). Rosseel gooit ook al te graag alle ecologen op een hoopje: het zijn niet allemaal religieus geïnspireerde aanhangers van 'De Cultus van de Armoede'. Vele onder hen houden er bijzonder veel van om te consumeren, ze willen dit enkel op een andere manier doen om de duurzaamheid van de 'totale' mensheid te kunnen garanderen. Hiervoor doen zij ook graag een beroep op de neoliberaler wereld.

Rood en groen

In de jaren '90 blijken de 'Cultus van de Armoede' en het solidarisme echter over hun top punt heen te zijn. Rosseel stelt dat dit vooral in verband moet worden gebracht met de tweede ecologische generatie en het parlementair pragmatisme van Agalev. Binnen de ecologische beweging bevindt zich echter maar een beperkt deel van de nieuwlichters: "De politieke alliantie tussen tanend Rood en populair Groen (ook de door de socialisten begeerde christelijke vakbond ACV stapt opmet groene vlaggen) is het resultaat van een langzame heroriëntatie van de Socialistische Partij en van het socialistisch denken in Vlaanderen in het algemeen". Volgens mij is dit ook een gevolg van het feit dat vele Groenen binnen Agalev vinden dat hun partij tekort schiet m.b.t. een sociaal-economisch programma, ze zoeken echter misschien de verkeerde partner. Verder schrijft Rosseel de Vlaamse vrijdenkers nu reeds 25 jaar drie nieuwe accenten profileren die ook bij de SP alle andere thema's zijn gaan beheersen: ten eerste het accent op waarden; ten tweede het accent op de integratie van de mens in een ruimere totaliteit (Europa, de mensheid, Aarde) en ten derde het accent op een duidelijke vijand, met als gevolg eerder een manicheïstisch dan een dialectisch proces. Hierop laat Rosseel enkele van die vrijdenkers de revue passeren: Koen Raes, Frank Vandenbroucke, Leo Apostel en Jaap Kruihof - de exponenten van de nieuwe accenten. Dit hoofdstuk staat in mijn kopie van het boek vol vraagtekens en uitroepetekens waarvan ik zelf niet meer de betekenis kan achterhalen. Het intellectueel gehalte staat buiten kijf, aan de accuraatheid durf ik te twijfelen omdat de indruk ontstaat dat Rosseel hier alles in een onoverzichtelijk klunnen stuurt. Hij lijkt zich te fixeren op de waarden, maar spreekt zelf uit een ethische bezorgdheid (Maturana is trouwens ook spiritueel en ethisch bewogen) en lijkt soms het humanistische accent van de Verlichting (die hij ook voorstaat?) uit het oog te verliezen. Ik weet dan ook niet goed wat Rosseel wil zeggen. Moeten we afwachten? Toekijken tot het kapitalisme (ja, neoliberalisme) op een dag uit zijn voegen barst waarop de proletariërs aller landen hun rechten opnemen en zich de middelen toeigenen. (Waiting for war?).

Het Vlaams socialisme na 1975

Na de analyse van het opduiken van het ecologische als voornamelijk een christelijke en christenistische beweging, en de evolutie van het socialistisch vrijdenken gaat Rosseel verder met de evolutie van de socialistische partij zelf te analyseren. Hij begint waar de BPS (voordien BWP) eindigde, omstreeks 1975. Het regionaal en linguïstische federalisme dwingt er dan de BSP toe om zich op te splitsen in de Vlaamse SP en de Waalse PS.

Deze laatste stonden (tot op de dag van vandaag) zeer sterk in hun regio (30 a 40%) van de stemmen, terwijl de SP veel zwakker stond (20 a 25%). Die zwakke positie van de SP leidde ertoe dat de partij toenadering zocht tot de Nieuwe Sociale Bewegingen en (onder Van Miert) tot de Christelijke Bewegingen. In 1979 lanceert van Miert zijn Doorbraak-Manifest om nieuwe jonge politici te engageren en progressieve christenen de partij te doen vervolgen. De partij zal ook steeds regeringsdeelname nastreven omdat het liberale alternatief op een sociaal kerfhoek zou uitdraaien. Ze gaat dan ook het onderstussen populair geworden groene thema uitspelen en naast pragmatische argumenten zich schragen met argumenten die volgens Rosseel '100%' moralistisch en ethisch zijn: 'Men legt de nadruk op 'voluntarisme', 'responsabilisering', 'solidariteit', 'kwaliteit van leven' en 'totaliteitsdenken'. Vanaf 1990 verliest de SP echter aan verschillende zijden kiezers omdat er naast een kern van traditionele SP'ers vele floating-voters zijn die evengoed op andere partijen kunnen stemmen (goedbetalde arbeiders, VLD; goedbetalde bedienenden in de socio-culturele sector, Agalev; en laaggeschoolde arbeiders, Vlaams Blok). Rosseel: "Mijn insziens heeft de in corporatie van het totaliteitsdenken en van het ecocentrisme in de ideologie van de SP geresulteerd in een onnodige en gevaarlijke splitsing van het traditioneel socialistisch electoraat". De partij reageert door zwaargewichten met een eigen profiel naar voren te schuiven (De Batselier; Tobback, Vandembroucke), het electoraat te verruimen (Project Coppieters - De Batselier), of door stemmen van het Vlaams Blok terug te winnen (de nieuw-flinkse optie van Elchardus).

Vandembroucke, De Batselier, Tobback

Rosseel bijt scherp van zich af als hij het heeft over de 'contractuele ethiek' van Frank Vandembroucke die algemeen erkend wordt als geniaal econoom. "Ik heb reeds mijn fundamentele bedenking bij Vandembrouckes basisingesteldheid aangehaald. Wanneer hij schrijft 'De solidariteit vereist een nieuwe dimensie: de bereidheid van getalenteerde en goed geschoolde burgers om zich in te leven in de situatie van diegenen die door het lot duurzaam minder goed bedeeld zijn met talenten en opleiding.', dan ontsnapt mij ergens de zin van een contractuele ethiek die tot fundamentele rechtvaardigheid moet komen, wanneer men niet alleen de sociale ongelijkheid, die zich in onze tijden aandient als een dualisering, maar bovendien ook nog haar duurzaamheid als uitgangspunt neemt voor een dergelijke contractuele ethiek." Het komt Rosseel dan ook vreemd voor dat men tegenwoordig de toenemende sociale ongelijkheid in socialistische kringen als een duurzaam gegeven of als socialistische vernieuwing ziet. Vandembroucke reageerde op deze bedenking met de melding 'dat hij ervoor nadenkt'.

Wat 'Het Sienjaal' (De Batselier en Coppieters) betreft kunnen we kort zijn: "Op het eerste gezicht weinig nieuws dat af niet sinds 1985 aan het opdrogen is onder de postmaterialistische zon". Het is de 'Sorreliaanse mythe' van een progressieve concentratie van flaminganten, socialisten, ecologisten en christen democraten die al twee decennia oud is. Coppieters en De Batselier zitten volgens Rosseel beiden op diverse dimensies duidelijk op de golftegen van 'Henrik de Man'. De Batselier is ook de enige uit het gezelschap die zich openlijk tot De Man keerde, hij is ervan overtuigd 'dat diens nadruk op waarden en gevoelens als de basis voor socialistische actie een correct uitgangspunt is'. Dan is er Louis Tobback 'die de marxistische analyse 100% aanvaardt, maar haar oplossingen met eenzelfde 100% verwerpt'. Hierbij negerend dat Marx zelf zijn filosofie verklaarde als een basis voor maatschappelijk handelen. Verder: "Een beweging als: " Een socialistische samenleving kan alleen een goede samenleving zijn, een samenleving met regels, en bovendien met preciese sancties bij overtreding van regels" (in 'zwart op wit'), is effectief een vlugge paternalistisch. Het socialistische gehalte van zulke uitspraken ontsnapt aan Rosseel. Met andere uitspraken zoals: " Drugs? Zolang ik leef zal 'la dolce vita' zijn gang niet gaan", "Het sperma druip van mijn beeldbuis" en " de machteloze staat is veel gevaarlijker voor de democratie dan de autoritaire staat" hebben de SP-voorzitter de bijnaam Vadertje Tobback opgeleverd. "Van Tobback wordt dan ook beweerd dat hij samen met zijn poulain Johan Vande Lanotte, symbool staat voor een strekking die de macht van de SP wil bevestigen, niet door één of andere progressieve frontvorming maar door de socialistische stemmen die naar het Vlaams Blok zijn gegaan terug te winnen door even stoer en stroef te zijn (kordaat over de grens zetten van illegale vreemdelingen; maximale aanwezigheid van de gewapende macht in het straatbeeld; sluiten van dansings waar één XTC-pil op de vloer wordt gevonden, enz.)." Zulke uitspraken jagen kernsocialisten wel eens in de gordijnen, want ze zouden demagogisch zijn. Naar mijn mening is die reactie bij de haren getrokken, want één en ander klopt nu eenmaal met de realiteit. Als er trouwens iemand is die een goede demagogische veeg uit de pan kan geven, dan zal het wel net 'Vadertje Tobback' (sic) zijn.

Over deze grootheden besluit Rosseel: "Elk op hun manier illustreren de zwaargewichten de onmacht van de om greep te krijgen op de werkelijke dynamiek van de samenleving, zowel de economische als de sociaal-culturele dynamiek. En elk op hun manier komen ze me over als conservatief: het reddend van een (inderdaad) bedreigde soort sociale orde."

Rosseel vertolkt hier een vlug, vinnig en vrij geschreven kritiek. Hij bleef dan ook niet van reacties gespaard. Vandembroucke bijvoorbeeld reageert vanuit Oxford. De manier waarop hij de culturele identiteit blijft verdedigen verbaast ook mij: "Solidariteit" of 'de Vlaamse cultuur' kunnen heel belangrijk zijn voor de mensen, en als zodanig positief beoordeeld worden, maar slechts omdat ze belangrijk zijn voor mensen, per definitie individuele mensen". Hoe een Vlaams (sic) socialist erin slaagt deze culturele 'spelerij' te blijven verkopen ontsnapt mij volledig. Zou hij het menen?

Mark Elchardus

Dit hoofdstuk heb ik vluchtig gelezen omdat de these ervan me al langer bekend was. Rosseel verwijt Elchardus (voorzitter van het Centrum voor Sociologie van de VUB, voorzitter van de Socialistische mutualiteiten en huisfilosof van de SP) geen socialistisch, maar eerder een conservatief denker te zijn. Elchardus' denken omtrent waarden en normen zou in de sociale ontwikkelingen van de jaren '90 liggen. Hij is de verdediger van de immateriële waarden en plaatst die recht tegenover 'het verlopen individualisme'. Eric Rosseel is zeer scherp voor deze man (waarmee hij werkt): " Elke verdere stap (en ik beweer geenszins dat Elchardus deze stap zal zetten) moet mijn insziens neerkomen op een overbloemd neofascisme." De sociologische achtergrond van Elchardus - de studie over de werkelijke tijdsbesteding van de mensen, en de afwijzing van de rationeel-utilitaristische school in de sociologie - zou volgens Rosseel zijn polariserend denken verklaren: "Elchardus ziet in de cultuursociologie slechts twee fundamentele posities. De eerste is de genoemde rationeel-utilitaristische (maximum genot, minimum pijn -red) die hij radical verwerpt. Tegen deze positie stelt hij de normatieve of culturele positie. De normatief-culturele positie benadrukt het feit dat waarden werkelijk ons gedrag en handelen sturen en oriënteren zonder dat ze verwijzen naar onderliggende en meer diepgaande einddoelen." Elchardus laat zijn waarden dragen door de vertooggemeenschappen, een groep mensen in de samenleving. Er bestaat een pluraliteit van deze verooggemeenschappen en er zijn raakpunten. Hij ziet de postmoderne culturele flexibiliteit als datgene wat aan de basis ligt van normvervaging, radicaal individualisme en andere boze geesten. Dit terwijl Rosseel dit alles als een positieve ontwikkeling benadert, 'als een ontbinding van onze existentiële schijnheiligheid'.

Rosseel ziet in de behoudsgezindheid van Elchardus raakpunten met het christianisme - 'het geloof in de vaste essentie en de permanentie van de vorm van ontologische eenheden' - . Voor hem is Elchardus dan ook duidelijk een ethisch socialist. Toch moet hij vaststellen dat 'als het ethisch socialisme een brug is tussen De Man en Elchardus, het een brug is die twee zeer verschillende oevers verbindt. Rosseel komt er dus niet echt toe zijn these hard te maken. Niet wat Tobback betreft, noch wat Vandembroucke, De Batselier of Elchardus betreft. Het is echter wel zo dat hij de ethische tendentie die de SP drijft goed weet bloot te leggen. Als wij kritisch om ons heen kijken dan weten wij waartoe dit kan leiden: "Big brother is watching you" (camera's op marktplaatsen, in openbare gebouwen, op universiteiten; controlerende postbodes e.a.) en "Democracy? My ass!".

In orbit

We kunnen ons echter ook afvragen of Rosseel ethiek (of waarden) dan totaal overbodig vindt. Wat blijkt echter: "Er is één waarde die ik werkelijk hooghoud: dit is de waarde van de OPPERVLAKKIGHEID (...) Het oppervlak is de essentie der dingen, het is: elke structuur erachter is *absente* - afwezig (cf. Eco). De waarde van de oppervlakkigheid moet het tijdperk afsluiten dat ongeveer 10.000 jaar geleden is ontstaan toen met de emergentie van het menselijk bewustzijn en de menselijke zelfreflectie het *liegen* de meest populaire intellectuele operatie is geworden. Oppervlakkigheid staat tegen schijnheiligheid, maar ik wil geen polarisaties creëren, hoewel ik in mijn postmoderne gedaante immuun ben voor de beschuldiging inconsistent te zijn."

Ik heb het gevoel te hebben gepluoierd doorheen enkele hoofdstukken waar Rosseel de dingen op een hoopje goede en dooreen schudde om uit te komen in dit laatste hoofdstuk waarin hij enkele theses formuleert die veel vruchtbaarheid in zich dragen.

Rosseel maakte De Man, De Batselier en andere Tobbacks analoog met het fascisme maar moet toegeven dat het gewaagd en moeilijk is om hen werkelijk zo te noemen. Wel is duidelijk dat zij soms op premisses - zoals 'sociale cohesie', 'weg met de permissiviteit' (en subversiviteit, *sic*) en 'heilige waarden' - steunen die dicht bij het fascisme aanleunen. De auteur stelt tevens vast dat de periode 1890-1970 er één was die zich kenmerkte door 'leiders die de massa's de weg wezen naar een betere en glorievolle toekomst'. Vandaag komen en gaan 'idolen en leiders'. "Onze actuele leiders zijn beleidsmakers geworden: professionele politici en technici die, strikt gecontroleerd door institutionele organen, actie- en drukingsgroepen en door de publieke opinie, allerhande kleine en grote problemen oplossen waarvan de sociale en economische dynamiek hen grotendeels ontsnapt. De andere helft van hun job bestaat erin de media te halen om zo hun electorale populariteit op peil te houden. Zij zijn vedetten geworden en ze worden aldus door de media gepresenteerd."

De postmoderniteit

Er doen geen grote doctrines meer de ronde, boeken halen niet meer de status van 'Heilig Boek' en 'een cultuur van beelden en muziek heeft de cultuur van woorden vervangen, zeker onder de jonge generaties'. "We weten dat de postmoderniteit, wat we er ook mee bedoelen, onze nieuwe leefomgeving is, en toch kunnen we niet genieten van de lang gedroomde vernietiging van de situationele beperkingen op ons leven." Die postmoderniteit bestaat er volgens Rosseel in dat: op *macro-niveau* er geen heersende klasse (intellectuelen) meer is die ons universele waarden kan aanbieden binnen de geglobaliseerde wereld-economie: op *meso-niveau* er geen regering meer is die zijn bevolking volgens vooraf bepaalde doelstellingen kan sturen; en op *micro-niveau* dat een individu niet meer kan beweren zijn handelen en zijn levensloop te sturen volgens een vooraf vastgelegd authentiek Zelf of levensplan - het Zelf is incoherent geworden. "De postmoderniteit is dan ook een sociaal-

historische evolutie die ik zie passeren, als wou ik dat zij passeerde onder mijn venster en dat ik ze eenvoudigweg gade sloeg. Ik lijd onder deze historische evolutie omdat ook ik er niet aan aangepast ben. Toch besef ik dat het dit is wat ik altijd heb gewenst: de werkelijke democratisering van het politiek discours." De schijnheiligheid zal zich volgens Rosseel echter bog lang weren, omdat het begrip culturele identiteit tot ons erfgoed is gaan horen, als een rookgordijn, maar niet als een stuwende kracht. In deze postmoderne samenleving wordt de intellectueel overbodig, stelt Rosseel. Volgens mij is het echter net de intellectueel in de postmoderne samenleving de witte vlekken kan invullen en alzo injectie geeft tot het politieke discours dat nooit af is. De intellectueel zou wel eens meer werk kunnen hebben dan ooit voordien. Ze zullen veel meer interactie nodig hebben en ja, hun gezag zal afnemen. Maar ik dacht niet dat het een intellectueel daar om te doen was.

Ik vind het ook nogal frapant dat Rosseel stelt dat het idee van internationalisme niet meer bestaat omdat *Het Sienjaal* de notie van nationale of culturele eigenheid prevalent. Hij doet dit boek daarmee meer eer aan dan verdient. Deze idee smelt misschien, maar met voldoende zuurstoftoevoer kan ze terug op schieten. De "globalisering" van de economie heeft immers tot gevolg dat ook in het Verre Oosten en Zuid-Amerika mensen uitgebuit worden, en ook zij gaan hiertegen in opstand komen. Ook daar zullen kapitalisten moeten buigen en de mogelijkheden moeten creëren opdat iedereen in min of meer gelijke mate kan consumeren. Het probleem is nu net dat wij met ons economisch Europa de sociale voorzieningen gaan afbouwen. Dit terwijl Europa als de grootste economische markt deze net zou moeten uitbouwen. Maar ja, de Europese vooruitgangsidee is volgens Rosseel verloren. Eigenaardig toch dat zij op economisch gebied nog lang niet verloren is.

Ik ben het echter volledig eens met het feit dat het socialisme eerder zou moeten uitgaan van de postmoderniteit dan ze te beschouwen als 'Het Kwaad'. De globalisering en fragmentering van de samenleving kan inderdaad probleemloos samengaan. We zijn allemaal vrij om netwerken op te zoeken, de technologie laat ons toe om vanuit Wichelizerende met Saigon te communiceren en we kunnen autonoom kiezen welke verbanden we aangaan en verbreken. Politieke partijen kunnen zich via allerlei (*hypocriete, sic*) polarisaties echter profileren om de palementszetels in te nemen en maatschappelijke conflicten op te lappen die ze niet eens hebben zien aankomen (zie 'de affaire Dutroux'). "Het socialisme houdt echter een dubbelzinnig discours. Aan de éne kant steunt zij de economische processen die mensen uitsluiten: aan de andere kant beweert ze dat ze deze mensen tegen deze uitsluiting wil behoeden." De affaire met de Boelwerf en laatst die met Forges de Clabecq zijn hiervan duidelijke voorbeelden. Rosseel suggereert dat we de geschiedenis moeten aannemen zoals ze is, 'zonder dat bepaalde groepen of individuen in naam der mensheid spreken of handelen'. We moeten ook trachten de grenzen tussen denken en handelen te overbruggen, de producten zijn immers als bewijs van de voortgang van de geschiedenis. Ook het onderscheid tussen productie en consumptie zal in de postmoderniteit meer en meer samenvallen: "Een journalist die leest (consumptie), is tegelijk aan het schrijven (productie). (...) En zelfs de meest spirituele bezigheden vragen consumptie: Christus had toch ook brood nodig om zijn vles en bloed met zijn volgelingen te delen."

Toch eindigt Rosseel hoopvol, al is het met enig voorbehoud: "Wij, in het Westen, zullen ons moeten leren verzoenen met een Geschiedenis die ons lijkt te ontsnappen, omdat ze niet langer enkel 'onze' Geschiedenis is maar de Geschiedenis van de 'totale' mensheid. Dan kan een nieuw socialisme verrijzen dat opnieuw én emancipatorisch én internationalistisch is"

Zo zijn we aan het einde van een trip die ons vermoede, maar ook intrigeerde. Rosseel heeft zijn these niet kunnen hard maken wat de overeenkomsten tussen De Man en Elchardus (en andere hedendaagse socialist) betreft, maar hij heeft de symptomen blootgelegd die duiden op een conservatieve reflex van de huidige politieke generatie die zich niet kan verzoenen met de postmoderne realiteit en dus terugvalt op zaken waar ze nog wel vat op heeft: de normatieve burger. Zo komen socialist en vandaag dan toe om de sociale zekerheid langzaam maar zeker te laten afbrokkelen en ons op te roepen tot solidariteit en waardengericht handelen. In een volgende Mocial zullen we verder ingaan op de 'postmoderne labels'.

Thierry Serrien

Eric Rosseel, *Ethisch Socialisme in Vlaanderen. De 20ste eeuw overbrugd*. VUBpress, 1996.

Cult(us) & Cultuur

W.A.C.K.O.

Loeihard schijten

Op 5 maart strijkt het meta-absurdistische grappen-en-grollen-gezelschap W.A.C.K.O. samen met zijn muzikale back-up neer op de VUB met *Black Space*. Fasten your seatbelts, of trek toch die rubberlaarzen maar aan, want 'drollen komen nu eenmaal altijd bovendrijven'.

W.A.C.K.O., voluit Weird Asshole Crazy Knock Out, bestaat oorspronkelijk uit de heren Chiel Van Berkel en Manou Kersting en is voor deze voorstelling aangevuld met twee muzikanten, Eric Thielemans (drums) en Rudi Genbrugge (keyboards en strings). Al enkele jaren verrast W.A.C.K.O. Nederlandse en Belgische toeschouwers met een hoop onzin. Alles lijkt nogelijk op het podium, en het mag best wat platvoers zijn. "Moet kunnen" lijkt zowat het motto van deze mensen.

De media hebben wat moeite om W.A.C.K.O. te plaatsen. Het zijn niet echt cabaretiers, laat staan conferenciers. Stand-up comedians kan men hen ook nauwelijks noemen, al is dat misschien wel de theatervorm waar ze het meest naar refereren. Het Nederlandse blad 'Het Parool' dacht de term "meta-cabaret" op het geheel te kunnen plakken, en inderdaad, dat lijkt wel een zinnige keuze. De mensen van W.A.C.K.O. zeggen zelf in 'De Morgen' dat wanneer hun grappen niet aanslaan "ze een mislukte stand-up comedian nadoen". Ze geven ook blijk van een degelijke kennis van het medium, getuige hun reizen naar New Orleans om stand-up comedians aan het werk te zien. Ze zeggen zelf hun humor niet op die manier te brengen; zomaar rechtstaan en wat grappen uit hun mouw schudden is niet hun ding.

Er wordt muziek gespeeld, live, en werkelijk alle muziekstijlen passeren de revue, maar natuurlijk wel in een passend jasje gestoken. Het tempo is erg snel en het lijkt niet de bedoeling het publiek een moment rust te gunnen. De muziek varieert tussen loeihard en loeihard en van de rest van de show kan eigenlijk hetzelfde gezegd worden.

Wie denkt dat W.A.C.K.O. staat voor geëgeerde humor en dat ze de mensen wat duidelijk wil maken is toch wel mis. Ze doen niet aan satire. Ze lachen eigenlijk met alles en iedereen en noch het hardst met hunzelf. In hun vorige voorstelling, *Sopa del Dia*, gaven ze op hun manier kritiek op het gedrag van media en politici. Misschien toeval, maar dat was net de show die zwakke kritieken kreeg. De voorstelling ervoor werd dan weer op luid gejuich en algemene verwondering onthaalt, net zoals deze laatste, *Black Space*, overigens.

Een sterk vergelijkingspunt voor de humor van Chiel Van Berkel en Manou Kersting is waarschijnlijk de attitude van het Nederlandse VPRO. W.A.C.K.O. heeft er sinds kort een eigen programma als onderdeel van het bekende "Villa Achterwerk", tot grote tevredenheid van de twee kale komieken. Ja, in "Villa Achterwerk" kan men ongegeneerd praten over kak en pis, er kan met eten gesmeten worden, men moet er zich van mis of niemand iets aantrekken, als het maar leuk blijft. Als iemand zich het fabuleuze duo "Theo & Thea", later nog samen in "Creatief met kerk" en "Borreltijd", kan herinneren, dan kan men zich een beetje een beeld vormen van het niveau dat WACKO tracht aan te houden. "Je wil zeggen: lullen over schijten? Er zit natuurlijk veel meer in de voorstelling, maar

drollen komen nu eenmaal altijd bovendrijven", dixit Manou Kersting.

De show in Brugge bleek een mooi voorbeeld van het geschifte en vooral onvermoeibare gedrag van de heren WACKO. Het deel voor de pauze duurde negentig minuten (dat is anderhalf uur, dames en heren!) en dat na de pauze bleek nog eens stof te bevatten om een half uur te vullen. Tijdens de pauze werd het publiek echter niet met rust gelaten, waarschijnlijk kregen de geschifte kaalhoofden er zelf niet genoeg van. De mensen in het café van het theatercomplex kregen een micro in hun gezicht geduwd, vervelende vragen voorgeschoteld en ze kregen zelfs af te rekenen met twee vervelende mannen op het toilet die

blijkbaar een microfoon bijhadden. Toen het publiek na de pauze terug de zaal instroomde bleek de voorstelling reeds op volle toeren, alsof ze nooit gestopt was. Een wel erg bevooroordeelde en tevens zeer enthousiaste bron wist ons te vertellen dat de voorstelling geen minuut verveelde.

De Morgen headlinede "Onnozel doen tot kunst verheven" en beter valt de filosofie van W.A.C.K.O. niet samen te vatten.

hans

5 maart, 20u30, Aula Q, 200/300 Bf. (kaarten verkrijgbaar bij de Dienst Cultuur).

Dichters, Poets, Poètes

De Studiekring Vrij Onderzoek verkoopt geen stofzuigers, neen, maar vanaf maandag 24 februari anno 1997, zal wel de dichtbundel *Dichters, Poets, Poètes*, deel III te koop zijn. Uit een ingezonden totaal van 103 gedichten van 46 dichters, stelden wij voor u een scala samen van poëtische uitspattingen, literaire mijmeringen of soms maar gewone schrijfsels die ons de moeite waard leken om eens te lezen.

Volgende week zal u Studiekring Vrij Onderzoek dan ook van maandag tot donderdag met een standje in het restaurant aantreffen. Naast de editie '97 van de dichtbundel, zullen daar ook nog exemplaren van de vorige editie te koop worden aangeboden. Nadien blijft heel het jaar door de mogelijkheid bestaan om de dichtbundel te verkrijgen in ons lokaal.

Tot volgende week op ons standje.

het buro

Music Maestro!

Dave Clarke's X-Mix: Electro Boogie (IK7, 3LP)

De laatste in de X-MIX reeks, een aantal compilaties van subgenres van het techno-beheuren, telkens aaneengemixt door één van de dj-grootheden zoals daar zijn DJ Hell, Mr C. en nu dus ook Dave Clarke. Zoals de titel al aangeeft gaat het hier om een electro-compilatie waarin we zowel oude tracks, nieuwe dingen, als remixes voorgeschoteld krijgen. Zowat de crème de la crème van de techno-electrobass tracks is terug te vinden op deze driedubbele LP (het vinyl bevat enkel de compilatie) of dubbele CD (één met de tracks gemixt door D. Clarke, één met de compilatie). Eigenlijk stelt geen enkel nummer teleur en de mixen van Dave Clarke zijn werkelijk subliem. Hij scratcht, pitcht en mixt de nummers naadloos aan; awfully uplifting. Uitschieters zijn misschien de UR-remix van Aux 88 ("Electronic Warfare"), het mokerende "We Are Back" van LFO, het wel erg old school-Juan Atkins achtige "Voice Activated" van Dopplereffect en de chill-out cruise tune van Electroids ("Midnight Drive"). Opmerkelijk is ook het erg onbekende "I Do Because I Couldn't Care Less" van het Nederlandse I-F. Een verzamelaar vol vocoders, analoge geluiden en vette 808-beats. Voor degenen die dat als een referentie zien. Muzik kende deze X-MIX een mooie 9/10 toe.

The Freestyle Files: Futuristic Electronics Vol. 1 (IK7, 3LP)

Het label IK7 is tegenwoordig nogal bekend omwille van hun DJ Kicks- en X-MIX-verzamelaars, die onder andere Dave Clarke (zie hierboven), Carl Craig, Ritchie Hawtin, Stacey Pullen en Kruder & Dorfmeister achter de decks plaatste.

Nu is er dus een nieuwe verzamelaar, waarvan blijkbaar geen mix-CD voorhanden is. De bonte mengeling van de tracks op deze compilatie verklaart eigenlijk al waarom "The Freestyle Files" zegt het al en 'freestyle' kan zowat alles betekenen. Je hoort geflipte old-school hip-hop op speed, wat resulteert in een heerlijk electro-nummer met snelle scratches en een sterke funk-feel (Jedi Knight remix van Link's "Antacid"), jazzy drum 'n' bass van Photek en de trip-hop van Kruder & Dorfmeister in hun, ondertussen bekende stijl. Hetzelfde geldt voor "100lbs" van de alomtegenwoordige Matt Hrebort/Dr. Rokkit/Wishmountain, hier onder de naam Herbert (het gaat om een track op Phono). Niet te missen is ook het "K-9 Law" van Spaceimp, origineel op Clear, maar al lang niet meer te vinden op 12"; nu dus wel weer op de Freestyle Files, thank dog. Blunders zijn de slecht gekozen nummers van Jimi Tenor (de Finse Money Mark) en GfQ. De nummers vervelen eerder en beide acts hebben echt wel betere dingen op hun actief. Al bij al een fijne verzamelaar, maar het gevoel welt wel op dat IK7 door heeft waar poen mee te scheppen valt en daar stevig op doorboort. Wie de DJ-Kicks maxi's kent weet wat ik bedoel.

E-Life: Stacked With Honors (CMC Records, 12")

Deze Amsterdamse rapper heeft al zijn street credibility, skills en wiet bijeengegabbeld en dat alles op vinyl geperst. "Stacked With Honors" presenteert rauwe hip-hop die duidelijk refereert naar Das EFX, Mobb Deep en de Bootcamp-producties (zie Heltah Skeltah, Originoo Gunn Clappaz, Black Moon, Smif-n-Wessun, ...). De intro van de A-kant begint met een zalig baby-

gewaue, zeer origineel en erg grappig. Het nummer zelf maakt gebruik van mooie soulvolle vrouwenvocalen op de achtergrond en een orgeltje dat duidelijk door enkele filters gedraaid is, met daarop stevige lyrics ... straight from the sewer. Beeldt U een kruising in tussen GZA's "Cold World (D'Angelo Remix)" en "Midnight" van A Tribe Called Quest en U weet wat U mag verwachten van "Stacked With Honors".

Het extra nummer "I Thought You'd Understand" is behoorlijk sterk, maar vervalt een beetje in cliché's naar het einde toe. De maxi bevat verder nog een remix en de obligatoire a capella, instrumentaal en radio edit.

Dit lijkt wel duidelijk: stevige hip-hop, volledig gemodeleerd naar het huidige east-coast voorbeeld, maar voorbeelden zijn er om te bewonderen en dus te volgen. Dit ding komt ook uit de Fried Chicken Productions-stal. Dit Antwerps-Gentse collectief van beatjunks heeft nu al enkele releases op hun naam staan, waarmee (moest er evenveel geld en promotie achter zitten als bijvoorbeeld bij Mo Wax) ze gemakkelijk de concurrentie op wereldvlak kunnen uitschakelen. Dikke Respect.

Doctor Rokkit - The Music of Sound (Clear) 2LP

Doktor Rokkit a.k.a. Herbert. Wishmountain bracht reeds twee maxi's uit op Clear (D for Doktor & Ready to Rokkit). Clear is het label dat mee-verantwoordelijk is voor de elektro-revival van de laatste jaren. De muziek die Herbert voor Clear opneemt kan het best omschreven worden als elektro(nische) experimenten met een warm hart. Nu volgt dus een 'full length' album in dezelfde onnavolgbare stijl, eigen aan Dr. Rokkit. Herbert vertrekt meestal vanuit omgevingsgeluiden om zo tot geluidscollages en -experimenten te komen. Aldus bekomt hij nogal onnaarzaam aandoende geluiden. De meeste nummers zijn van rustige aard. Enkel "A quiet week in the house" kan ons ertoe brengen onze benen uit te strekken. Maar zelfs deze track moet qua dansbaarheidsfactor onderdoen voor bv. Whoosh door Herbert (op Clear) en de meeste van zijn tracks op Phono. Herbert publiceert op tal van verschillende labels. Hij slaagt er telkens in om binnen een bepaald genre origineel en met zeer eigen geluiden iets voort te brengen dat enkel bewondering weet op te wekken. We moeten de lp dus eerder bekijken als een concept waarbij de luisteraar wordt meegevoerd door verschillende atmosferen en meer ritmische stukken waar duidelijk electro, hiptriphop invloeden in te horen zijn, ideaal dus voor in de koptelefoon.

Daft Punk - Homework (Virgin) 2LP

Indien deze naam bij u geen enkel belletje doet rinkelen bent u a) niet terug van een intergalactische reis, b) doofstom of nog c) u brengt uw dagen in volledige stilte door. Het valt niet mee om nog iets zinnigs te zeggen over de meest gehypte plaat van de nineties. Enkele feiten: Daft Punk is een Parijs' duo bestaande uit Thomas Bangalter en Manuel de Hromen Christo, hun eerste maxi's verschenen op Soma (New Wave/ Alive & Da Funk/ Rollin' & Scratchin'), vooral "Da Funk" bracht de bal aan het rollen. Oorspronkelijk besteedde niemand veel aandacht aan "Da Funk", maar toen de Chemical Bros. deze 12" steevast in hun dj-set opnamen kreeg het meer en meer succes. Uiteindelijk gingen er 30.000 exemplaren van over de toeg. Vorige zomer verscheen "Musique" op de verzamelaar "SourceLab 2", wederom een schot in de roos. De nummers van de lp in kwestie worden

reeds geruime tijd tot vervelens toe gespeeld op studio brussel. De Daft Punk sound is zeer herkenbaar, maar vooral ongelooflijk catchy. "Around the World", niet voor niets de volgende single. Een poging tot definitie: disko loops, zuivere heldere beats, een superstrakke productie en er wordt veel gebruik gemaakt van de hogetoon-regelaars. Maar het blijft steeds een variatie op hetzelfde thema met steeds dezelfde technieken maar steeds very States! Ik zou zo denken denk er het uwe maar van. Het blijft in ieder geval een spannende schijf voor wie Daft Punk net leert kennen. Met het sublieme "Burnin'", sssshre k...ssshre k. mijn persoonlijke favoriet. Koop en consumeer. Indien u Daft Punk het einde vindt check dan ook eens Armand van Helden's "Funk Phenomena" uit.

Electronic Moog Freaks on the Run - Shufin' (Decca, 1974) lp

"Shufin'" is de derde langspeler van deze nogal obscure Amerikaan. Darryl "the knob" Shabnazz, het brein achter de naam, is bekend van soundtracks van B-films uit het begin van de jaren zeventig. Zoals u kan verwachten gaat het hier om die typische soft-porno producties. Zijn werk voor die films gaat meer de easy-tune richting uit, in tegenstelling tot wat hij ons brengt met "Shufin'". Dit totaal geflipte experiment, waarin vooral verschillende modellen van Moog een grote rol spelen, zit ergens duidelijk op dezelfde golfen als het Duitse Kraftwerk in die periode. Darryl Shabnazz werkt veel met analoge drumcomputers, ook wanneer hij met een echte drummer samenwerkt - vergis U niet, er komen wel degelijk een hoop live-instrumenten aan te pas. De drumklanken variëren tussen kurkdroog, waardoor ze aan de Roland TR-808 doen denken, en fusion-plat, in de enkele nummers die nog te veel aan mooshy lounge-toestanden doen denken. Electronic Moog Freaks on the Run verschillen van Kraftwerk, niet alleen omdat Darryl Shabnazz zwart is, maar vooral omdat hij duidelijk een soul- en jazzachtergrond heeft, die hij niet tracht te verbergen. Veel van zijn moogklanken doen dan ook eerder denken aan Bootsy's SpaceBass dan aan de acids van Underground Resistance. Jazzy intermezzo's, afgebroken door een vreemde drumloop, die voortdurend gemodeleerd wordt. Erbovenop lijkt het wel of een hele studio mensen meeklapt. Vervreemde bliepen en orchestrale strijkers vullen de ruimtes op die gedomineerd worden door die, maar al te bekende, vette analoge basgeluiden. Een solo die nog het meest doet denken aan "Maybe Your Baby" van Onze Lieve Heer Stevie Wonder vervolledigd het nummer, dat ondertussen al twaalf minuten lang de naald beheerst. Dat was "Path Control".

Vindt U dit, koop het dan en verlies het alstublieft nooit meer.

Wie zoekt wat ?

De bizarre wereld rond in 14 dagen

@ Opschudding bij de Britse regering vorige week, toen Lady Di zich bij een bezoek aan Angola had uitgesproken voor de totale afschaffing van alle anti-personeelsmijnen. Een standpunt dat verder gaat dan dat van de Britse regering zelf.

@ Israëliërs hebben het beheer over de stad Hebron aan de Palestijnen overgedragen.

@ In Spanje is een zwartwit filmpje opgedoken uit 1947 waarin volgens de ontdekkers Marilyn Monroe flink van bil gaat.

@ James Watson, Amerikaans wetenschapper en Nobelprijswinnaar voor geneeskunde is de mening toegedaan dat alle zwangere vrouwen van wie de baby het gen draagt dat verantwoordelijk is voor homoseksualiteit, de mogelijkheid moeten krijgen een abortus te ondergaan. Hij zei ervan overtuigd te zijn dat men op termijn de genetische sleutel ontdekt die bepalend is voor de menselijke seksualiteit. Watson maakte de vergelijking met trisomie, een genetische afwijking waarbij drie in plaats van twee chromosomen van dezelfde soort aanwezig zijn in een celkern.

@ Guy Spitaels, voorzitter van het Waalse parlement en bij de PS bekend als God, trekt zich uiteindelijk volledig terug naar aanleiding van zijn vermeend aandeel in de Dassault-affaire.

@ Ook komt senator Leo Delcroix, voormalig minister van defensie, weer in opspraak. Dit keer gaat het over de nu al beruchte atoma-schrijftjes waarin hij destijds als nationaal-secretaris van de CVP aantekeningen over benoemingen, overheidscontracten en andere politieke zaken. Hierover loopt tegen hem weliswaar geen gerechtelijk onderzoek omdat het maken van aantekeningen niet strafbaar is. Wel wordt zijn naam genoemd - maar nog steeds niet officieel in verdenking gesteld - in een aantal onderzoeken: de smeerprijs, Superclub, de milieubox.

@ In Lima is de gijzeling in de Japanse ambassade inmiddels al haar tweede maand ingegaan. Speciale Peruviaanse veiligheidsstroepen patrouilleren voortdurend rond de ambassade in de hoop dat de gijzelnemers daar zenuwachtig van worden. De rebellen laten zich daardoor echter niet uit hun lood slaan en houden nog steeds 73 mensen gegijzeld in het gebouw. De media (tv) brengen niet langer verslag uit over deze gebeurtenis: het duurt al lang, het wordt saai, de aandacht verslapt.

@ Drie jaar lang volgden dokters, psychologen en leraars het kijkgedrag van zo'n 1000 leerlingen en 800 volwassenen in de Franse Elzas, wat resulteerde in het Lahy-rapport. Voornamelijk de jeugd werd in de gaten gehouden en dat leverde volgende resultaten op: in 1996 zaten de kinderen gemiddeld 900 uur voor de buis, terwijl ze bijvoorbeeld maar 800 uur in de schoolbanken zaten; 1 op 3 TV-kinderen onder de vijf jaar heeft het begin van vaatfotografie in de bloedvaten, omdat ze te weinig aan sport doen; kinderen die meer dan 90 minuten per dag TV-kijken lezen 50 procent trager dan hun collega's; de gemiddelde 'stonde' duurt 20 minuten waarin een leraar de aandacht van zijn TV-minnend publiek nog kan vasthouden.

@ De centrum-linkse regering van de Italiaanse premier Romano Prodi is van plan alle buitenlanders die al langer dan 6 jaar legaal in het land verblijven actief en passief stemrecht bij lokale verkiezingen te geven. Illegalen die langer dan 6 jaar in Italië zijn zullen een verblijfsvergunning krijgen. Tegen alle andere

illegalen zal strenger worden opgetreden. In België wordt tegen iedereen strenger opgetreden.

@ Twee katholieke kerken in het Amerikaanse Picayune hebben bewakers aangesteld die moeten controleren of kerkgangers de hostie, uitgereikt tijdens de communie, ook werkelijk doorslikken. Onlangs is vastgesteld dat enkele mensen de stukjes ouwel mee naar buiten namen. Een priester vreesde dat de buitengesmokkelde stukjes gezegend brood door satanaanbidders zouden worden gebruikt bij 'zwarte missen'. Wat als het om heilige vermenigvuldigingen zou gaan?

@ Een 17-jarige Romeo en zijn 16-jarige Julia moeten hun liefdesperikelen in een school in het Italiaanse Siena duur bekopen. De geliefden, die zich een half uur lang hadden opgesloten in een toilet van de katholieke instelling, werden door het schoolhoofd aan de deur gezet. Het ergste vond de directeur niet het zondige liefdesspel, wel dat de jongste scholieren een half uur lang hadden kunnen meegenieten van het amoureuze geminkel. In onze ogen had de man, als hij consequent wilde handelen, ook de voyeurs aan de deur moeten zeggen. Hoewel, een betere schoolse voorlichtingsles is niet denkbaar.

@ Het aantal illegale immigranten in de Verenigde Staten was in oktober 1996 opgelopen tot 5 miljoen. Volgens het Amerikaanse ministerie van Justitie was dat in 1992 nog 3,9 miljoen. Meer dan de helft is afkomstig uit Mexico gevolgd door El Salvador, Guatemala, Canada en Haïti. De meest geliefde bestemmingen voor illegalen zijn Californië, Texas, New York, Florida en Illinois. Het is niet geweten hoeveel mensen op illegale wijze de V.S. verlaten.

@ Celestis Inc., een bedrijf in Texas, treft de laatste voorbereidingen voor de eerste begrafenis in de ruimte. Meer dan twintig mensen zullen dan een tweede keer worden gecremeerd. Het bedrijf laat midden maart vanop de luchtmachtbasis Gando op de Canarische Eilanden een vliegtuig opstijgen waarvan zich op grote hoogte een Pegasus-raket zal losmaken die de ruimte zal inschieten. De raket zal telkens 7 gram meehebben van 23 mensen, onder wie nogal bekende namen: Gene Roddenberry, de maker van Star Trek, jaren-'60 goeroe Timothy Leary, ingenieur Krafft Ehrliche, die aan de Duitse V2 en de Amerikaanse Apollo heeft gewerkt, stichter Todd Hawley van de Internationale Ruimtevaart Universiteit en fysicus Gerard K.O'Neill, de man die de mogelijkheid van ruimtekolonies heeft onderzocht. Zou die laatste in reïncarnatie geloven?

@ Niet Adam was de eerste mens op aarde, maar wel zijn vrouwelijke evenknie Eva. Biologen ontdekten dat de natuur de neiging heeft het vrouwelijke geslacht de voorkeur te geven. De eerste weken in de moederschoot is iedere mens hermafrodit. Pas later duwen bepaalde signaalstoffen de ontwikkeling in de mannelijke richting. De voorkeur van de natuur voor het vrouwelijk geslacht blijkt ook uit onderzoek dat verricht werd naar het centrale zenuwstelsel. Bij vrouwen bevat de zenuwstroom die de beide hersenhelften met elkaar verbindt, meer zenuwbanen dan bij mannen. Vrouwen kunnen daardoor hun hersenen efficiënter gebruiken en zij wenden meer dan mannen beide hersenhelften aan. We wisten dat de vrouw superieur was aan de man, maar de man kan echter efficiënter de spieren gebruiken, met het gekende gevolg: onderdrukking.

want ondanks m'n allergie ben ik een echte dierenliefhebber. Ik nam dus plaats achter Maximiliaan, m'n PC. Alles bij mij thuis geef ik een naam, moet u weten. Zo noemt m'n ijskast Mathilda en m'n bed Liesbeth. Enkel m'n zetel heet gewoon Zetel, maar dan met hoofdletter. Deze had ik dan ook geadopteerd van één of andere verre kennis wiens naam ik helaas alweer vergeten ben. Ik zat dus voor Max en wat gebeurde er? Niets, helemaal niets. Blanco. Leeg. Een acute aanval van demetie. Twee dagen later besloot ik dan maar m'n tanden in de laatste sandwich en een ander op stapel staand project te zetten: een dichtbundel met als titel "Piep zei de wuis in het vogelhuis en andere gedichten".

Helaas, nog eens twee dagen verder. De wanhoop en het laatste brokje Frolic nabij, heb ik me dan in de schoendoos met oit eens te verwezelijke creatieve ontwerpen gestort en heb daar nog enkel "Een portie slijm, een hoopje snot" uit opgediept, de aanzet tot een metamelodramatisch kortfilmscenario. Toen aan het einde van de vijfde dag het behangpapier, wiens symmetrische bloem- of plantenmotieven wel ontsproten lijken aan het brein van een LSD-verslaafde, nog eigenaardiger patronen begon aan te nemen en m'n lijf allerlei merkwaardige in volume toenemende geluiden begon te produceren, wanneer ik snakkend naar adem en een sigaret m'n raam voor het eerst in lange tijd heb opgezet en daarna m'n hand diende te omwikkelen met een stuk overgordijn, dan pas wist ik het zeker: ik ben nog veel te jong om schrijver te worden. Ik heb nog te weinig meegemaakt, ik moet dringend wat ervaring opdoen.

Poesis

DE NACHT/GELYNCHT

De Nacht, een oud hoogstammig Beukenwoud:
Een rijzige Kerel in Satijn en Rood,
Helemaal kaal, bezeten en zonder Schroom.
"Hij lacht Zijn Tandens bloot."

'In één Hand': een oranje 'STIHL'-Kettingzaag.
Hij maait er wild mee
En in het rond;
'Wild' en in het rond,
In het wilde weg, 'kerft' & 'klieft' & 'baant'
'Hij' overal z'n Weg: 'De Dood.'
Hij 'boomt' z'n Weg;
Vloert een massieve 'Fagus purpurea'
Op viltig Mos.
Daarna, springt hij z'n Wagen in,
Z'n Karos;
Een witte Cadillac met gecroomde Velgen,
Met een 'teerzwart Latexwilt' naast Hem.

Zij vraagt: 'Heb Je gevonden?'

Hij: 'Gezocht?, nee, kwam vanzelf.'

Hij start & rijdt weg

Schrijfings snoert de Wagen voort,
Langsheen brede Lanen
Met grijs Asfalt belegd
Met blauwe Platanen beboerd.
Door Maan en Fares belicht.

Onderaan de Maanclips hangt gedecanteerd.
Een ingeslapen violette Stinx*;
'Een Angel', die het zoete Geel penetreert.

De Ljanen hangen nu neerslachtig,
De Cicaden klinken als in vast Beraad.
Alles ligt nu te wachten;
'De Nacht' staat 'op' de Dageraad!

Zij vraagt: 'Wat staat Ons nu te wachten?'

Hij murmelt slechts

Traag maar zeker razen Zij
Op de wereld af.

*Sphinx ligustri Linn.
(nachtvlinder)

Jan Gersemeter

Een nacht uit het leven van Mr. Blue (deel I)

Verveling, verveling! Jezus Christus, Lucifer, Marx en alle Engelen, ik vervel mij al tien jaar steendood. Ik dood de tijd met drilboor, kettingzaag en soortelijk gereedschap. Maar de tijd geeft geen krimp. Middernacht en tegen beter weten in verlaat ik m'n kleine mausoleum. I feel a bad moon rising. Honger naar eerder welke vorm van menselijk contact, honger tout court en de dwangmatige behoefte een sigaret en liefst twee tegelijk op te steken, drijft me de straat op.

Vijf etmalen lang had ik me immers opgesloten met de bedoeling eindelijk eens aan het Boek te beginnen schrijven dat zoniet het aanschijn van de hele planeet dan toch het leven van enkele boekrecensenten zou veranderen. Een verhaal of personages had ik nog niet, doch dat het een postmodernistisch, dystopisch en transformatistisch literair meesterwerk - in de vormomming van een roman - zou worden, ja, dat stond zo goed als vast. Ik had al een titel ("De vreemde wonderlijke ongelooftelijke avonturen van enkele ongetwijfeld interessante figuren ergens aan het eind van de 21ste eeuw in een klein dorpje in de buurt van de E17") en een begin- en een slotzin (respectievelijk: "Er was eens helemaal niets." en "Ze leefden niet zo heel lang meer en waren zwaar depressief in hun weinige heldere momenten", of zoiets), de rest zou wel vanzelf komen. Ik had me degelijk voorbereid: twee sloffen sigaretten, een bak cola, koffie, een blik ananas en twee sandwiches met american préparé. Oh ja, nog een pak Frolic voor m'n onzichtbare hond,

kennis komt niet alleen uit boeken, enzovoort. Aangevuld met een paar spreekwoorden en andere doodoeners. Dus, hup, de straat op.

Op zoek naar voedsel en inspiratie loer ik naar elke argeloze voorbijganger, als die er dan al zijn. De stad lijkt wel uitgestorven, er is geen levende ziel te bespeuren. Toch hoor ik overal stemmen en muziek van Michael Jackson. Gruwelijk. Misschien beeld ik me het allemaal wel in. Misschien is dit het gevolg van één of andere oorzaak. Op het voetpad ligt het fossiel van een bekende Vlaamse zanger. Het is 3uur A.M. en de nachtwinkel is al gesloten, stel u voor. Om ik weet niet welke reden heeft m'n gelachtsorgaan zich half rechtgezet en wijst in de richting van een huis aan de linkerkant van de straat. Er brandt nog licht en er staat een vrouw - die het duidelijk te warm heeft - haar ramen te kuisen. Langs de binnenkant weliswaar. Zo lijkt het toch. Ze doet teken - iets in de aard van kom, kom, kom - en ik steek over. Ze blijft maar wenken en wijst naar de deur. Ik zie haar lippen bewegen, maar het venster is klaarblijkelijk van dubbelglas. Ik haal m'n beste gebarentaal boven en vraag om een sigaret. Ze steekt vijf vingers omhoog en - nu kan ik het helemaal niet meer volgen - wijpt haar borsten uit haar beha. Rare mensen dat je tegenkomt 's nachts...

En ja, wat er dan gebeurde, dat vertel ik wel de volgende keer. En voor straks: oogjes toe en snavelijes dicht.
Uw toegenege Mr. Blue.

KULTUUR KRANT

trefcentrum Y
dienst kultuur
02/629 23 25

concerten

COLOUR DOT DUBTALES

Dit jaar besloot Break The Silence de traditionele themaweek uit te breiden; twee weken lang zullen jullie onschuldige zeltjes geconfronteerd worden met de problematiek van asielzoekers. Om dit programma met debat en film te openen en af te sluiten meenden we dat er ook wat gefeest mocht worden. BTS start op maandag 17 februari met een surpriseconcert in het KK, de inkom is uiteraard gratis en begint om 21u.

Wie zich het memorabele concert van Oortcloud nog herinnert zal zeker warm lopen voor COLOUR DOT. Na het derde gaan van Oortcloud besloot een lid een nieuwe groep samen te stellen en verder te experimenteren met sampler en drumcomputer, doorspekt met tribal percussie en laid-back dubritmes. DUBTALES treedt in de voetsporen van the Bongo's en Lee 'Scratch' Perry; dub in een niefeties kleedje, net zoals hun grote voorbeelden van het ON U Sound-label. Na een korte tour in het voorprogramma van Lamb zullen ze het KK zeker verbazen. In het verlengde van de optredens zal DJ Low (Lowlands) de grenzen van de moderne dansmuziek verkennen.

maandag 17 februari 1997 - Kultuurkafée - inkom gratis - 21u
vrijdag 28 februari 1997 - Kultuurkafée - inkom 200 Bf. - 21u

UNMEN (UK)

Het Kultuurkafée is erom gekend dat reeds heel wat grote namen er hun eerste stapjes zetten. Wellicht is ook Unmen één van die beloften met een schitterende toekomst. Drummer Nicolas Cash en gitarist Giles Perring van Fad Gadget/Frank Tovey sloegen in 1995 de handen in elkaar en doen sindsdien hun eigen ding: abstracte, atmosferische en beklemmende beats ontleend aan re-edited field recordings, gemixt met live en arranged studio-experimenten. Hierbij laten ze begrippen als harmonie en melodie links liggen en gaan actief op zoek naar de impact en samenstelling van klanken. Unmen omschrijft haar composities als filmmuziek voor onbestaande films. Het zijn echter geen melancholische of slijmerige tracks voor een goedkope thriller, maar wel meeslepende arrangementen met een snelkloppend hart. Voor liefhebbers van zware beats die een scheutje experiment niet ontlopen!

Giles Perring, Nick Cash

CLUTCH ASSEMBLY (B)

Brussels techno - tranceduo die een sterke live-reputatie aan het opbouwen zijn. Hun debuut-cd (EP) wordt verwacht tegen half februari.

Hendrik Willemyn, Thomas Lauweysens

donderdag 20 februari 1997 - Kultuurkafée - inkom gratis - 21u

THE WHO-DADS (B)

Voor zonovergoten stranden moeten we in Californië zijn, maar een goede portie surfrock kunnen we ook in het Kultuurkafée vinden. De van kop tot teen met brillantine ingesmeerde Who-Dads knopen aan bij de oerklank van de rock 'n' roll en laten de gitaar weer zijn wat ze hoort te zijn: de mooiste 'femme fatale' ter wereld, de 'strengste meesters' van de instrumentale, de 'grande dame' van de rumble & twang. Als wij zorgen voor de hangmatten, tropische temperaturen en goudgele stranden, brengen jullie dan de bikini's, shorts én dansschoenen mee?

Steven Janssens: guitar, Marnix Calsyn: bass,
Ludo Huughe: drums, Johan Neyrinck: sax

donderdag 27 februari 1997 - Kultuurkafée - inkom gratis - 21u

GEMINI ENSEMBLE Q-Concert

2de-concert van het 5de seizoen

Is samengesteld uit twee solisten, Jan GUNS (basklarinet en bassettoorn) en Rita ROMMES (marimba). Deze wat vreemde combinatie is ongewoon aantrekkelijk door de aparte klankkleur van beide instrumenten. Het programma, waarbij uiteraard het accent ligt op het moderne, is rijk en boeiend en omvat werk van W. Westerlinck, P. Smadbeck, A. Yuyama, J. Favoreel, P. Casals, F. Devreese en J. Goovaerts.

woensdag 26 februari 1997 - Aula Q VUB -
20u00 - inkom: 150/300 Bf.

brunch

VALENTIJS BRUNCH

In een land, overvloedig van melk en honing, gaat liefde door de maag. Kom en laat u verwennen met onze Valentijns Brunch. Tafels gevuld met een uitgebreide keuze aan delicatessen zullen voor u klaar staan: exotisch fruit, yoghurt, muesli, pastetjes, flensjes, Engelse toast, vers fruitsap, groentetaartjes, gebak, chocolade, enz.

Dit alles met op de achtergrond een vleugje lichtverteerbare live-muziek. Enkele Walt Disney klassiekers en aangename gezelschapsspelen zullen ongetwijfeld ook vele leuke jeugherinneringen laten opborrelen.

Als pousse-café één van de mijlpalen in de filmgeschiedenis 'One flew over...'

Inlichtingen en reservatie uiterlijk op maandag 17 februari 1997 - Dienst Kultuur, 02/629.30.87

woensdag 19 februari 1997 - Gallery' - inkom 200 Bf. - 11u

	rit 1	rit 2		rit 3
Jette Poliklinik	18u45	21u45	Beurs Falstaff	01u00
Campus Etterbeek gebouw KZ	19u15	21u45	Campus Etterbeek gebouw KZ	01u15
Beurs Falstaff	19u30	22u00	Jette Poliklinik	01u45

theater

VALENTINO

Een kort verhaal over liefde.

'Valentino' is een verhaal over een kind dat graag koning wil worden, over het licht dat ons uit het donker bevrijdt, over een lege ruimte waar kwetsbaarheid zich tot een kracht ontwikkelt en eenvoud tot de verbeelding spreekt. 'Valentino' is een verhaal als een speelse glimlach die beweegt en tovert.

"Je zou Frank Hoelen een troubadour kunnen noemen. Hij vertelt en zingt en danst zijn verhaal voor wie het wil horen. Het is een pittig, humoristische en fantasierijke allegorie van de creativiteit. De bedoeling is een podium te creëren voor gevoeligheid en zo de afstand tussen het publiek en de kunstenaar te minimaliseren".
(Linda Berghmans - De Standaard)

Frank Hoelen speelde in de musicals 'Cats', 'Zeldzaam', 'Chicago', 'West Side Story', 'Slice of Saturday Night' en 'Jesus Christ Superstar'. Samen met zijn creatieve bloedbroeder René van Hove schreef hij 'Life Live' en 'Racket', twee originele creaties die het leven in al zijn vormen als grondthema hadden. 'Valentino' is hun derde gezamenlijke productie. Het theaterale is herleid tot zijn pure essentie. Een lege ruimte, een verteller, een lichaam en een stem als instrument. Het is een verhaal van een verdwaalde mens die zichzelf terugvindt in de glimlach van een kind.

Concept: Frank Hoelen en René van Hove, Spel: Frank Hoelen, Productie: Valentino Projects

woensdag 19 februari 1997 - Gallery' - inkom gratis - 21u

BLACK SPACE

W.A.C.K.O. graaft zich een weg door allerhande hardnekkige misverstanden omtrent de betekenis van theater. Beide heren in een soloprogramma, maar dan wel tegelijkertijd, waarbij van alles weer de revue passeert: stand-up comedies, acts of violence, rough humour and continuous weirdness. In deze nieuwe voorstelling wordt het muzikale gedeelte verzorgd door de beide spelers, aangevuld door een mini-combo.

Geen gezelligheid, maar harde confrontaties in 'Black Space'.

SPFI: Chiel Van Berkel, Manou Kersting
Keys & Sirlings: Rudi Genbrugge
Drums: Eric Thielemans
Eindregie: Birgit Kersbergen

Woensdag 5 maart 1997 - Aula Q VUB - 20u30 - inkom 200/300 Bf.

foto: Juan Gonzalez

Agenda & Aankondigingen

BSG Agenda

Zaal

wo 26/2
PL-td
do 27/2
ESN-td
zo 2/3
OP-cantus

ma 3/3
WK-cantus
di 4/3
KBS-td
wo 5/3
M&E (optreden)
do 6/3
MLB-td
vr 7/3
ESN-cantus
zo 9/3
CAMPINA-cantus

ma 10/3
WK-td
di 11/3
GK-cantus
wo 12/3
VSKM-td
do 13/3
PK-td

Film

do 27/2
'Striptease', ZWK, Qc
'Dead in Denver', BSK, Qd

ma 3/3
'Multiplicity', LIA, Qb
'Nosferati', LWK, Qc
di 4/3
'Bambi', PKK, Qd
do 6/3
'Night is falling', HLB, Qb

ma 10/3
'Leon', AVSG, Qb
'Huitieme jour', KB, Qc
di 11/3
'The cook, the thief, his wife & her lover', FA, Qc
'Sneeuwwitje', PPK, Qd
do 13/3
'Trainspotting', LIA, Qb
'The Crow II', AVSG, Qc

SINDS 14 FEBRUARI IN DEN EMOTIONEEL DAL:

**Abonneren op
De Moeial
kan door te storten op
rekeningnummer:
001-1386975-48
met vermelding van naam en adres.
Gewoon abonnement: 333.-
steunabonnement:
1000.-**

Twee weken Break the Silence

De tweeweekse van Break the Silence ging maandag 17 feb van start met een optreden van Think Of One, een collectief Antwerpse muzikanten rond enkele figuren van Moondog Jr. en Flowers For Breakfast, met ook Peter Vermeersch (X-X-Legged Sally) als promotor. Het KK zat propvol en een schrikwekkend groot aantal mensen vonden het optreden prachtig. De opbrengst van de vrije bijdrage gaat zoals U weet, als U wat opgelet heeft toch, naar het opvangtehuis l'Escale voor minderjarige asielzoekers. Enkele jongens van l'Escale gingen na het optreden nog een jam aan met enkele leden van Think Of One en kregen zowaar een hele hoop mensen aan het dansen. Deze week gaat BtS door in een, tot nu toe grandioos geslaagde, poging om U te entertainen en wat bij te brengen. In het cafetaria zal de hele week een tentoonstelling van het OverlegCentrum voor Integratie van Vluchtelingen te zien zijn om nog maar eens te wijzen op de noodzaak van protest tegen de autoitaire wetten die onze regering uitgevaardigd heeft onder auspiciën van Johan enz. Dinsdag 25 feb zal er een gratis film te zien zijn in de aula. Ja, er staat gratis, dus komt U maar eens zien.

De week sluit af met optredens van Colour Dot en Dubtales, twee groepen die op hun eigen manier dubridims produceren, telkens met andere klemtönen. Colour Dot gaat er prat op een hoop ambient te verwerken in zijn set en de Turnhoutse Dubtales tellen DC Swallow in hun rangen, een jonge teknohead die solo stuff maakt in navolging van Mr C. en zijn Shamen. Hun sound valt te vergelijken met dubby trip-hop achtige dingen en de producties van het On-U-Sound. De avond wordt vervolledigd met DJ Low (aka Tom Deweerdt), hoofd van het Lowlands-label, dat platen distribueert van o.a. Wall Of Sound en Fried Chicken Productions.

Kijk uit voor de affiches en lees eens een stukje in de BtS-brochure, die rijkelijk over de campus verspreid zal worden (dank U Els Witte).

Het Univesitair Centrum voor
Ontwikkelingssamenwerking stelt voor:

LUNCHBOEK- OVERPEINZINGEN VOORJAAR 1997

"Op de literatuurmarkt over ontwikkeling en ontwikkelingsamenwerking, bevinden zich een aantal geestverruimende en inzichtverschaffende pareltjes. Een aantal personen verklaarde zich bereid om eigen geschreven, of zelf uitgekozen werk, voor u te bespreken. Tijdens de lunchboek-overpeinzing wordt telkens één boek grondig uitgespit, gekoppeld aan persoonlijke bedenkingen. U kunt dan ook zelf vragen en bemerkingen kwijt."

18 maart

Taabuizing Cosmas (VUB)

After the crash, the emergence of the Rainbow
Economy.

Guy Daunsey, WSOY, Greengrint, Finland, 1996.

Plaats:

Galerij van het cultuurcafé, gebouw Y', 1e verdieping
VUB, Campus Oefenplein
(op 18/3 in 't Complex, ingang 8)

Tijd:

12u - 13u30

UCOS i.s.m. Forstis

De Moeial

Tweewekelijks studententijdschrift van de VUB in
samenwerking met het Brussels Studentengenootschap,
Studiekring Vrij Onderzoek
en Dienst Cultuur.

Pleinlaan 2, 1050 Brussel
Gebouw Y'

tel. 02/629.23.38
fax 02/629.23.62

Coördinator

Thierry Serrien

Vice-Coördinator

Sven O

Redactie

David, Sven, Thierry, Ruben, Elfe, Marjan, Sofie,
Domenico.

Medewerkers

Dirk, Jeroen, Dimitri, Seppe, Haroun, Sjoonie
Tom, Sami, Hans, Frank.

Illustraties

Jeroen, Archief

V.U.

Domenico Vaccaro
Pleinlaan 2, 1050 Brussel

De Redactie is niet verantwoordelijk voor artikelen van het
BSG en VO